

Slíbil jsem Janě a s ní i svým kamarádům, že s ní budu navždy. Vždy jsem ctíł dané slovo, tím víc dané své milované, nebo svým přátelům. Je jen na vás, zda jste si jisti, že smrtí a pochováním těla vše končí, či zda člověk s posledním výdechem pouze nasedl na převozníkovu loď a odešel do jiného světa, vám na zemi nepoznaného, neznámého a nevysvětlitelného. Komu se tato teorie zdá podivná, nebo přímo bláznivá, tak ten má mé plné porozumění, ani já bych zaživa nesmýšlel jinak. Slíbil jsem Janě a s ní i svým kamarádům, že s ní budu navždy. A věřím, že ta slova nebyla tlacháním do větru nebo blábolem zmírajícího blázná. Jsem přec stále s vámi, ať již v tónech písní, které jsem složil, nebo ve slovech mých příběhů a textů, či v bolesti i radosti vašich vzpomínek, stejně jako v tužbách nikdy již nenaplněných snů. Avšak stejně tak jste mi nablízku i vy, nic netušící přeživci toho pekla na zemi.

Tato kniha je tudíž pojata v trochu jiném duchu. Je psána tak, jako když to, co bude líčit, někdo pozoruje, a tím pozorovatelem jsem já, mrtvý Petr Kajnar. Ač jsem již zemřel, přesto i v této knize budu dál hrát docela podstatnou roli, a to nejen pouhého nezúčastněného pozorovatele zaznamenaných dějů, ale i sdělovaatele vlastních momentálních pocitů a vzpomínek.

I. Po propuštění

Zhasnutou ponurou ulicí hlavního města kráčel nocí muž v černém obleku. Na hlavě měl pomačkaný černý klobouk, a kdyby v levé ruce nedržel láhev s rumem a nezpíval si nahlas opilecké písně, jistě by si nikdo nevšiml jeho bezradného nočního bloudění mezi bezplamennými plynovými lampami, které lemující dlažbu chodníků ještě v některých částech města připomínaly mizející romantiku staré Prahy. Jak se tak potácel od jednoho domu k druhému a střídal potemnělé ulice, tak stále nevěděl, jak najít cestu domů. Kvůli jeho hlasitému zpěvu lidé rozsvěcovali v pokojích lampičky a rozhrnovali závěsy. Pak většinou pouze zakroutili hlavou a uložili se opět ke spánku. Našli se však i tací, kteří nadávali nočnímu tulákovi za jeho rozruch, lili na něj vodu z kbelíků nebo mu vyhrožovali přivoláním hlídky VB a kárným řízením za rušení nočního klidu. Nevěděli však, že pil ze žalu, aby zapomněl na nezapomenutelné a zlepšil si náladu. Zrovna ho propustili z Bohnic a on hned první noci pil a vzpomínal, jak se skokem do ohně usmrtil jeho kamarád, jehož jméno se dozvěděl až po dlouhých měsících. Ten, jenž zemřel, se jmenoval Petr Kajnar, a muž, bloudící městem, s ním hrál na bubny ve skupině Slepý pes. Jmenoval se Jiří Dudek. Pil v jedné hospodě na periferii nedaleko ústavu, jehož brány předtím opustil, ale nakonec ho vyhodil nějaký podělaný vypitec, zjevný komunistický přívrženec se slovy, ať se již víc nevrací mezi slušné lidi, odpočívající po celodenní práci. Asi dvě hodiny tam s ním zapíjela zármutek i Jana Kimová, Kajnarova milenka, ale ta raději zavčas odešla domů. Jirka se o ní ze začátku bál, ale nakonec do sebe kopl tolik panáků a vypil tolik pív, že na ni docela zapomněl, dokonce mu úplně vypadlo z hlavy, že spolu toho večera seděli.

Dopil rum a veden jakousi náhlou prozřelostí zamířil do míst jemu známým, do míst, kde bydlela zmíněná Petrova milenka a kam ho za ní občas dříve doprovázel, aby si cestou mohli pohovořit. Chtěl ji navštívit, aby ulevil jejímu žalu, stejně jako svému. Zvonil na zvonek, ale ze začátku se netrefil a zazvonil na nějaké Novákovi. Pak konečně zmáčkl správné tlačítko s nápisem slečna Jana Kimová. Zazvonil, ale nikdo nešel, marně vyčkával Janin příjemný hlas, který nebyl tou hroznou událostí ani trochu pozměněn, a po kterém toužilo jeho bolavé srdce. Zvonil znovu, a znovu, ale stále nic. Nakonec se z reproduktoru u zvonků cizím mužským hlasem ozvalo:

„Co chcete, soudruhu či soudružko?“

Jirka, byv podroušen, zařval do mluvítká:

„Já nejsem žádnéj soudruh! Já nejsem komouš! A kdo jsi ty?“

„Já su Janin otec,“ ozvalo se v odpověď.

„Potřebuju mluvit s Janou a ne s tebou, ty starej komouši!“

„Komu tykáte a co si to dovolujete?“

„Komouši jsou svině!“ zařval Jirka.

„Nehodlám s vámi mluvit,“ pronesl Janin taťka.

„Já s tebou taky ne, já chci mluvit s Janou...“

To už ale Jana sešla dolů a odemkla Jirkovi dveře. Spala, ale bylo vidět, že teprve chvíli. Byly asi tři hodiny ráno a na Janě byly patrné jasné známky únavy, byla neupravená, pod očima měla kruhy a v její tváři se zračila beznaděj a smutek. Již mnoho nocí nespala, toho dne se zdržela právě s Jirkou, který ji pozval, aby s ním šla popít na radost z propuštění i bolest z opuštění.

„Promiň, jestli jsem tě probudil. Jestli jo, tak to fakt sorry, beautiful girl,“ zablábolil opilý Dudek.

„Tys v té hospodě zůstal hodně dlouho a pořádně ses nalil, že je to tak?“

„No, to jo, trochu jsem si přihnul.“

„Ale víš přeci, že nemůžeš na prášky pít alkohol.“

„Já vím, ale stejně...vždyť jsem první den propuštěnej. Dneska jsou to skoro dva měsíce, co se Petr zabil,“ blekotal Jirka a na Janině tváři se mihl stín utrpení, ale pokusila se jej překrýt kyselým úsměvem neradosti, byl však poznat, že ji ta poznámka poznamenala. Jirka pokračoval:

„Víš, strašně toho lituju, ale v Bohnicích jsem se ožrat nemoh, tak jsem to udělal dneska. Ty sis taky pořádně přihnula!“

Najednou si vzpomněl, že se spolu už viděli.

„Můžu jít k vám nahoru? Je tu docela zima.“

„Bohužel, přijeli rodiče, a kdyby viděli chlápka v tvém stavu, asi by se to protivilo jejich představám.“

V tu chvíli už stál za Janou její otec. Vtáhnul ji ze dveří dovnitř, pak vyběhl ven, kladivem rozbil zvonek a ještě jím uhodil Jirku do břicha. V Jirkovi se vzpěnil vztek, ale ovládl se. Muž pak na něj zařval:

„Jana si s tebou nebude povídat, ty chuligáne!“

„Otče!“ vzkřikla Jana, „ty mne nebudeš omezovat, já s si budu povídat, s kým chci.“

„Nevidíš, moje dítě, že to chlapisko je vožralé úplně na motyku? Ještě se za ním támhle kutálá prázdná flaša od tuzemáku, nevidíš?“

Jirka namísto toho, aby něco řekl, vytáhl z náprsní kapsy placatci s myslivcem a napil se. Jana se prodrala ven, vyrvala mu ji a sama jí tři čtvrtě vypila. Pak se rozloučila s bezmocně soptícím otcem, zrudlejším než jeho stranická knížka, a zmizela spolu s Jirkou v ulicích rozlehlého města.

Zamířili na hřbitov, kam Jana dala pochovat Petrovo tělo. Měl pěkný náhrobek s hrubého kamene, na němž bylo vytesáno datum narození a úmrtí, jeho jméno a poslední vzkaz od Jany. Jirka jej chtěl nahlas přečíst, ale Jana ho zarazila se slovy, že to není zrovna vhodné. Byli na hřbitově tajně, dostali se tam dírou v rozbořeném plotě. Na místě díry bylo sice připevněné drátěné pletivo, ale to se dalo z jedné strany odhrnout a protáhnout se vzniklým otvorem již byla maličkost. Jirka s Janou tam chodili nejčastěji, stali se dobrými přáteli. Byli přátelé sice už tehdy, když Jirka bubnoval se Slepým psem, ale po smrti Petra Kajnara se z nich stali lidé spojeni ještě větším poutem. Od té doby se Jana stýkala pouze se svými rodiči a Jirkou, s nikým jiným. Po tiché vzpomínce na Petra šli k Jirkovi domů, bydlel na Rajském vršku. Jirka připravil elpíčko Johna Lennona a pustil tam písničku Love. Bylo to tak dojemné, že se oba rozplakali a v žalu se objímali, neboť ta písnička byla o Janě a Petrovi. Bylo v tom něco osobitého, co vyjadřovalo právě je dva. Jana brečela ještě dlouho potom, ale Jirkův pláč se nakonec utišil. Klidnil Janu tak dlouho, až i ona přestala plakat. Už ani nebyl opilý - zcela vystřízlivěl. Pak tam Jirka dal desku z Janina kufru od Petra, kterou mu ještě s několika dalšími minulý týden půjčila, album Are You Experienced? od Jimi Hendrixe, skladbu Fire. Byla to písnička, kterou Petr předvečer před čarodějnicemi vypnul někde uprostřed a řekl:

„Až ji budeš příště poslouchat, Jirko, tak už sám a beze mne. Možná, že s tebou bude Jana. Ten správný okamžik poznáš...“

Něco takového mu tenkrát Rychloprstěj řekl a Jirka poznal, že přišla ta chvíle, o níž tehdy mluvil jeho přítel, vlastním jménem Petr Kajnar, a proto tam tu písničku pustil. Jana měla tuto skladbu velmi v ob-

libě, a tak se jí stesk ze srdce nějak na chvíli vytratil, ale na Jirku to zapůsobilo opačně, dal se do pláče a topil se v slzách, dokud písnička neskončila. Pak zastavil gramofon, aby vyměnil desku. Chtěl si trochu zvednout náladu a tak tam dal Byrds. Poslouchali jejich první desku a bylo jim blaženě. Zvonivé, průzračné zvuky zpomaleně natáčených kytar se nesly tichem pokoje a Jana vzpomínala na to, jak tuto desku poslouchali s Petrem poprvé, a na všechno, co při tom dělali. Přesto však nikterak nedala vstoupit žalu do svého srdce a namísto toho zesílila muziku a začala tancovat. Pak vzala jeden Jirkův bubínek, sedla si a začala naň bubnovat do rytmu písně oběma rukama a přitom zpívala do skladby Eight Miles High. Tu se ozvalo rázné zabušení na dveře a Jirka šel otevřít. Nejprve se však podíval kukátkem, za dveřmi uviděl správce domu. Otevřel mu a ten, jakmile ho spatřil, ani nepozdravil a spustil:

„Co to tady děláte za kravál? Takhle nahlas si takhle pozdě pouštět muziku, to není lidské.“

Jirka se však nedal dobíral si domovníka:

„Hele, moc si tady nevyskakuj, ať ti nepadnu ty trenky. Vypadáš jako nadřženej buzerant, když taky stojíš skoro nahej jen ve spodkách, že se nestydíš.“

Zabouchl mu dveře před nosem a za chvíli se ozvalo ještě ráznější zatlučení.

„Otevřete, jménem pracujícího lidu vám prikazuji, abyste otevřeli.“

Jirka se znovu podíval kukátkem. Stál tam zase domovník, tentokrát ale oblečený v šatu průvodčího tramvaje, neboť to bylo jeho stálé zaměstnání.

„Máš pech, strejdo,“ řekl Jirka přes dveře, „tady se jízdenky štípat nemusí.“

„Já vám nařizuji, abyste ztišili tu muziku!“

„Tak jo, strejdo, tvoje přání je mi rozkazem,“ a Jirka šel ke gramofonu a opravdu jeho hlasitost stáhl. Ne však příliš.

„To by mohlo stačit, ne?“

„No to mi tedy nestačí, ihned to ztiš, ty prevíte, nebo na tebe zavolám Veřejnou bezpečnost.“

„Tak si na mně klidně zavolej chlupatý, mně je s dovolením u prdele.“

„Inu, když jinak nedáš!“

Domovník sešel k sobě do bytu a zavolal na VB.

„Slyším! U telefonu nadstrážmistr Michal Bečvář. Co potřebujete takhle pozdě?“

„Dobrý večer, soudruhu nadstrážmistře...“

„Spíš dobré ráno,“ přerušil nadstrážmistr domovníka, „ale mluvte! Co se děje?“

„Mám tady problém s jedním nájemníkem.“

„A heleďme, a jakýpak?“

„Pouští příliš nahlas muziku.“

„A pane,“ pravil starý policista, vzešlý z masových řad pracujícího lidu, „už si stěžovali i ostatní nájemníci?“

„Abych přiznal pravdu, soudruhu nadstrážmistře, tak zatím ne.“

„No vidíte! Tak pokud si nestěžuje nikdo z ostatních obyvatel domu, tak co mne vůbec otravujete? Jsme tu proto, abychom bděli nad bezpečností a sloužili společnosti, ne rozmarům jednotlivce.“

„Ale, soudruhu nadstrážmistře...“

„Nemám důvodů, jezdit tam a něco řešit, přeci nebudu někam posílat hlídku jenom kvůli nějakému mladíkovi, který si pustil nahlas hudbu. Mějte se dobře a nashledanou!“

Takhle rázně a nečekaně se rozloučil Michal Bečvář s nájemníkem domu. A aby ho nadále telefon nerušil při masturbaci, vyškubl ho ze zásuvky...

Jirka tou dobou už spal, a i kdyby bděl, nemohl by mít tušení, jakou dohru měl domovníkův hněv. Na talíři se ještě dotáčela poslední deska. Jana přistoupila ke gramofonu a bez váhání ho zručně vypnula. Pociťovala jakýsi vnitřní strach, a tak Jirku probudila. Zacloumala jím a ten se s hlasitým nádechem jen otočil na druhou stranu. Šťouchla do něho tedy loktem, a až potom se Jiří probudil.

„Co se děje, Jano?“

„Víš, Jirko, já pořád vzpomínám na to, co všechno jsem prožila s Petrem. Je mi tak úzko.“

„Já na to také často vzpomínám, třeba na naše hraní po klubech, co všechno se nám kolem toho kdy přihodilo, jaké všelijaké týpky jsme potkali.“

Kráčel jsem při propustce společně s Jirkou Dudkem ulicí k hudebnímu klubu, kde jsme toho večera vystupovali se Slepým psem. Nesl jsem kytaru a kombo, to bylo moje nejnutenější vybavení. Na Jirku už čekaly v klubu bubny a perkuse, které si tam dovezl a postavil už odpoledne. Začali jsme hrát, všichni hráli obstojně, ale já jsem najednou znejistěl a někdy jsem uletěl dokonce mimo rytmus. Všiml jsem si totiž jednoho chlapíka, který na mne soustavně upíral zrak a šíleně mne znejišťoval. Koukal mi na prsty, na kytaru, ale hlavně do obličeje. Když se naše pohledy setkaly, rychle jsem odvrátil oči, jako bych něco špatného provedl. Po koncertě jsme s Jirkou dali pár piv a šli pak vypustit vodu na záchod, Aleš a Vláďa již odešli. Když jsme spočinuli u okachlikované zdi pisoáru, všimli jsme si, že nás neustále pronásleduje ten muž, který na mne tak vytrvale při koncertu hleděl. Ledva jsme začali močit, padl náhle před nás přímo do žlábků, neštítě se té směsi hlenu, výluhu z nedopalků a moči, a začal na nás prosebně dorážet: „Kluci, pojdte se mnou! V posteli jsem otrok, lížu prdele, kouřím ptáky a nechám si nachcat do huby...“ Udělalo se nám z něj špatně a tak jsme se pohledem a následně i krátkou řečí u našeho stolu domluvili, že s ním naoko půjdeme a že ho v nějaké postranní uličce zmlátíme. Nástroje jsme v klubu nechali, hrát jsme tam měli stejně ještě druhý den. Vyšli jsme s ním z baru, ale než jsme stačili narazit na nějakou tu opuštěnou uličku nebo potměný průchod, tu se na nás najednou nalepili hned další tři buzerantovi kamarádi a my jsme se ocitli v zajetí přesily teploušů. Nakonec jsme jim zdrhli v šatnách hotelu Evropa, kam nás vedl s tím, že peníze za nás za to dát nemůže, to že ne, ale že nás zaslouženě pohostí. Ještě že to s námi nedopadlo tak, jako s jedním mým kamarádem, kterého jeden buzerant tak ožral, že ten můj kamarád ani nevěděl, že ho ten buzík zdárně přefíknul a zjistil to až ráno, když se probudil v posteli po jeho boku v jakémsi domě v Krásově ulici na Žižkově...

„Víš, Jano, jedna z našich mnoha příhod, který se nám sběhly, byla kupříkladu ta, že se nám taky jednou stalo, že jsme šli ze Staromáku na nějaký koncert do Malostranský besedy - nebo to byla Baráčnická rychta, už ani přesně nevím, a potřebovali jsme si odskočit. No, a tam u Rudolfiny byly přímo v mostním oblouku záchody, a tak jsme tam zamířili vykonat tu naléhavou potřebu. Když jsme tam zrovna vstupovali, tak proti nám vyběhnul nějaký chlap, péro ještě málem v ruce, a utíkal pryč. Divili jsme se s Petrem tomu, co tak magoří, ale i tak jsme se šli vychcat. Když jsme tam vešli, tak jsme zjistili, že tam je tma a ticho jako v hrobě - dalo by se říct i jako v kostele, ale ten smrad připomínal spíš zatuchlou hrobku, než vůni kadidla a zpěv z kůru, doprovázenej velebným lomozem varhan. Když jsme se trochu rozkoukali, vytáhli je a chtěli se už vymočít, tak jsme spíš cítili než viděli, jak se ze všech stran k nám stahují jakési funicí stíny - byli to onanující buzeranti. Udělali jsme to samý, co ten chlap, kterýho jsme viděli tak zuřivě utíkat. A bylo to fakt nechutný, ty chlapi si všichni honili růžolína, a přitom nám čuměli na péro, v tý tmě sotva viditelný, a lačně nám slintali za krk, na to fakt nikdy nezapomenu. Pak jsme se v na koncertě sešli s jedním kámošem a vyprávěli jsme mu svůj zážitek. On nám nato řekl:

»To nevíte, že to jsou vyhlášený buzerantský hajzly? Tam se slejzaj buzeranti jako krysy na špek. Kdo se stane jejich obětí, je ztracenej.«

Řeknu ti, škoda, že jsme to nevěděli dřív, to bychom tam nelezli.“

Teda tohle si pamatuje Jirka opravdu perfektně, naštěstí moje všechny zážitky s teplouši nebyly vždy tak odpudivé, ještě když jsem chodil na střední školu, dost často jsem měl možnost se s nimi v rámci běžné konverzace seznámit. Nebyli všichni jen takoví ti hajzlopostávači, očumovači a kládomastiči, to bych jim zas škodil, někteří měli i eleganci a slušné chování, stejně jako respekt k tomu, že nejsme a nikdy nebude-

me jejich krevní skupina. Za všechny bych určitě v první řadě jmenoval dost uznávaného spisovatele Mladislava Kukse, jehož stěžejní román Zřízenec krematoria byl i zfilmován. Kniha byla výborná stejně jako film, ve kterém exceloval můj další oblíbenec - Pan herec Ludolf Jablonínský. Nebyla to zrovna literatura a film pro potěchu budovatelů socialismu, ale lidem jako jsme byli my, to rozhodně přineslo silné zážitky. Kdykoliv jsem se pak zastavil před cukrárnou, vybavila se mi ona věta: „Tak co si dáš - rakvičku, nebo věneček?“ Takže ten autor literární předlohy taky patřil mezi zcela opačně sexuální orientované jedince, než já a moji přátelé. Seznámili jsme se s ním v hospodě Na Kampě, kam jsme chodili dost často za školu, popíjejíce raději pivo z orosených püllitrů a pojídajíce přitom čerstvé, solí bohatě sypané loupáky z proutěných misek na letitých stolech. Slovo dalo slovo a zapředli jsme rozhovor s chlápkem, z kterého se vyklubal právě sám Kuks. Byl v pohodě, i když se mu pod dohledem velké strany asi moc dobře nešlo a hlavně netvořilo. Hlavně nijak neobtěžoval, měl jen asi dobrý pocit, že pokecá s partou mladíků, a nedovolil si to nejmenší. Jednou ho však doprovázel nějaký přítel, hotový buzický buditel, který se nás snažil všemožně přesvědčit, že žijeme v omylu, neboť jeho sexuální úděl je ten pravý a on sám bezmála vyvolený. Nás přirovnával k pouhým tuctovým čecháčkům, kteří žijí ubohý konzumní život podle letitých bludných zvyklostí. Svět kolem sebe vidíme jen jako plnou lednici piva a večery u televize, zatímco on je svým posláním nad toto povznesen, nevíme prý, o co přicházíme. Běžný, nudný, zbytečný, nezáživný a neestetický pohlavní styk muže a ženy je prý vzájemná reakce pasiva - ženy a aktiva - muže. ale ať si zkusíme představit, jak dokonalé je to splynutí, když se v posteli setkají dvě aktiva. Snažil se jak mohl, ale nějak nás nikoho nepřesvědčil, zvláště ne spolužáka Honzu Melichovského, kterému přitom jezdil po stehně. Jak si toho všiml jeho přítel Mladislav, hned ho zkrotil, nám se omluvil a dal nám po panáku na usmíření.

„Teda je opravdu k nevíře, kolikrát jste měli různé zážitky s homosexuály,“ podotkla Jana na Jirkovo postesknutí, „však Petr se mi sám toho navyprávěl, třeba jak se ho jeden nadrženec snažil obrátit na svou víru...“

„Jasně, to taky znám, i o tom spisovateli. Říkal ti o taky tom seschlém dědkovi z autobusu?“

„Tak jsi mne dostal, tuhle historku asi neznám. Nemyslíš spíš tu zkušenost s chlápkem, co se mu v tramvaji udělal ze zadu na kalhoty a Petr neměl vůbec tu sílu poslat ho, kam by on sám se mu nejrady dostal? Jak se bál, že ten kravaták ho ještě naopak nařkne z obtěžování, protože komu uvěří prostý cestující nebo policajt spíš - nějakému vlasatému mládenci v orvaných riflích, chuligánovi od pohledu, nebo seriózně vyhlížejícímu úředníkovi, cestujícímu po zodpovědné práci za ženou a dětmi?“

„Ne tohle je jiný příběh, ale pro změnu jsem neznal toho honibrka z tramvaje,“ podivil se Jirka.

„Vidíš, tolik času jsme s Petrem strávili, a stále nás dovede něčím překvapit. Povídej tedy.“

„To mi teda onehdy Rychloprstěj povídal o tom, jak jednou na vojně ve Vyškově, když se vracel autobusem z vycházky do města, ho oslovil takovej hnusnej voplzlej dědek. Optal se ho:

»Vojáčku, nezajdeš na pivo?«

A tak pořád dokola. Petr si myslel, že pár piv navíc mu neuškodí, tak šel se staříkem do jeho bytu. Před svým baráčkem, v takový tý zástavbě k době přilepených domků s malou zahrádkou, se dědek začal chovat divně. Řek Rychloprstěmu, ať chvíli počká u plotu, aby je spolu neviděli. Pak na něj z okna pokynul a tiše zavolal, aby šel k němu do bytu. Dědek mu dal dvě piva - nějakou tu moravskou sračku, a pak začal fňukat, jak je na tom světě sám a nešťastnej a začal Petra vošahávat a podobně sexuálně vobtěžovat. Petr mu jednu natáh a vodušel. Dědek tentokrát vojáčka neuložil, ty dvě piva si asi dlouho vyčítal, když za ně nakonec nic nedostal. Možná se mu ale jindy vedlo líp, to víš, kasárna plný nevyškakaných vojáků, to je dobrej rybník pro jeho udici.

Taky jsem si teď přitom vzpomněl na jeden vtip, kterej mi Rychloprstěj vypravoval. To přijde jednou chudej student do hospody a objedná si guláš a sodovku, dohromady to bylo asi za dvacet korun. Ještě než se dá do jídla, přisedne si k němu starší proplešatělej chlap, kterej ho už hodnou chvíli pozoroval, a říká mu:

»Ty jsi chudý student, je to tak?«

»Jak jste to poznal, pane?«

»To víš, podle objednávky. Pane vrchní, odnese ten guláš a ten sifon a přineste tady mládenci jednu Plzeň a pečený hovězí steak se sýrem. A všechno platím pochopitelně já. Taky jsem býval student a vím, jaké je to být bez vlastních peněz.«

Všechno bylo za chvíli přinesený, studentík to všechno sežere a pak poděkuje tomu chlápku a ten se ho zeptá:

»Hele příteli, tak mne napadá, pil jsi někdy pravý francouzský koňak?«

»No, to jsem doopravdy ještě nekoštoval.«

»Víš, já mám doma celou flašku, nechceš se se mnou napít?«

»Ale jo, klidně.«

Druhé den ten student přijde do školy a ptá se spolužáků:

»Heleďte, kluci, pili jste někdy pravej francouzskej koňak?«

»Ani náhodou, ty snad jo?« optá se jeden z jeho kamarádů.

»Jo, pil, zrovna včera.«

»A jak je?« zeptá se jiný.

»No, to víš, je docela dobrej, ale ráno po něm strašně pálí prdel.«

Jana se upřímně zasmála a Jirka měl radost, že ji dokázal trochu rozveselit. Už dlouho neviděl, že by se Jana nenuceně a od srdce smála.

„Tak tos mi nahrál, znám taky jeden. Nevím jestli se to sluší, je taky sprostší, ale jsme kamarádi, tak snad si ho můžu dovolit. Kdyby ti ho už býval Petr vyprávěl, tak mne zastav.“

„Že váháš, sem s ním. Jsem jedno velký ucho.“

„Dobře, zkusím to. Přijde chlápek k doktorovi a říká:

»Pane doktore, mám tady na žaludu nějakou nafialovělej flek.«

»Dobrá, tak ho ukažte!«

Chlap ho mrskne na stůl, doktor vezme nějakou vodičku, přeje mu přes hlavičku a flek je pryč.

»Sakra, vždyť to byla jen obyčejná inkoustová tužka!«

»To já vím, ale že je to macek?«

„Dobrý!“ zasmál se Jirka, „ani jsem ho neznal. Petr byl hotová studnice podobnejch fórů. Hned se mi vybavil jinej.“

„Ráda si ho poslechnu, neotálej.“

„Tak to se potkají dva kamarádi a jeden povídá druhému:

»Poslyš, mám problém, objevil se mi na ptáku takovej kroužek...“

»To je náhoda, já měl to samý před tejdnem. Dám ti adresu doktora, ten mi to jen přetřel nějakou vodičkou, kroužek zmizel a stálo to navíc jen pět dolarů.«

Nešťastník uposlechnul kámošovy rady a zamířil do tý ordinace. Všechno probíhalo, jak přítel říkal - pár tahů vatou namořenou v nějaký vodičce a pták zas vypadal jak hotovej elegán.

»Díky moc, pane doktore. Co jsem dlužnej?«

»Bude to padesát dolarů.«

»Jak padesát! Známěj to měl u vás před tejdnem za pět!«

»Jistě, mladý muži, v jeho případě to byla rtěnka a u vás hovno.«

Jana se bavila, Jirka nebyl jako vyprávěč taky k zahození. Přesto po chvíli bujaré veselí opět vystřídalo zneklidňující ticho, prolomené teprve šeptnutím:

„Víš, Jirko, já mám hrozný strach.“

„A z čeho, prosím tě?“

„Já nevím, prostě se cítím tak sama, ač jsem v tvé přítomnosti. Od té doby, co se Petr zabil, jsem úplně vyřízená a připadám si strašně opuštěná, byť mám přátele, ale prostě s Petrem jsem se cítila zcela jinak, s ním to bylo jedinečné, dokázal vyprávět takové zajímavé, dojemné nebo směšné historky ze svého života...“

Na chvíli se odmlčela a pak promluvil Jirka:

„Opravdu uměl vyprávět příběhy k popukání. Znáš třeba ten, jak na vojně dostal salmonelu?“

„Ne, to neznám, tak vypravuj!“

„No, tak to se stalo v tý době, kdy Petr byl na nenáviděný vojně. Major Antoš, velitel roty, byl na Petra strašně zasedlej, protože mezi těma kriminálníkama byl jeden z mála vzdělanejch, takže „inteligent“, a navíc z Prahy, a tak měl obden službu v kuchyni, a to bylo fakt nechutný. Celej den pomocný práce, mytí hor nádobí a tak. Vždycky po směně museli umývat dlaždičky, na kterejch byla několikacentimetrová vrstva mastnoty. Nešlo to jinak než posypat solí, polejvat horkou vodou a pak to rejžákem drhnout v oblacích mastný páry. Když vyfasoval službu v kuchyni, tak se tam žrádla ani nedotknul, protože vidět ten humus, jak se připravuje, přejde tě hned chuť. A jednou byl Petr po tý fušce strašně vysílenej, že nemoh málem ani chodit. Chvilí se šel s kámošema cournout dírou v plotě do přírody za kasárna, ale napad čerstvej sníh, a Petr po pár krocích fakt nemoh dál. Tak se kluci s ním vrátili, museli ho podpírat, aby to vůbec zvládnul. Jakžtakž se doplazil do pokoje, tam si třikrát usral a to smrdělo tak strašně, že se okolo něj beze srandy málem ti nejbližší poblili. Pak dostal strašnou sračku, a tak ho kamarádi odvěkli na marodku za doktorem. Ten se ho při příchodu zeptal:

»Tak co, mladej, co se ti stalo?«

»No víte,« na to Petr, »mně úplně bublá v břicho a když si ulevím, tak strašně smrdím a už jsem měl i hodně řídkej průjem.«

»A copak jsi předtím dělal?« pokračoval v útoku otázek doktor.

»Měl jsem dnes směnu v kuchyni...«

»Aha! Tak vojáček měl službu v kuchyni? Tak to se teda přežral! To takový prase, to aspoň ví, kdy má dost, ale voják, ten jenom žere a žere, až se z toho posere. Tak ukaž prdel, dobytku nenažranej, a sestra ti odebere vzorek stolice.«

Pak pokynul na sestru, která vyšla odněkud zezadu zpoza bílé pleny. Petr se nejdřív ostýchal, ale pak ho napadlo, že by to mohla být netypická příležitost k seznámení. Byla to mladá, docela pohledná holka a pro rok abstinujícího nadržěnýho vojáka vypadala jako sama Venuše. Vzala takovou skleněnou tyčku, na jejímž hrotu byl oblej výčnělek, na kterej se měl zachytit kousek hovna. Petr se podle pokynu předklonil, roztáhnul si půlky a byl připravenej k tomu zákroku. Sestra mu tu tyčku vrazila do zadnice, v Petrovi to rázem povolilo a všechna ta smrdutá voda mu vystříkla z prdele a pokropila přímo tu nebohou sestřičku. Ta jenom zařvala „fuj“ a v tu chvíli usilovně dávala s hlavou zanořenou v koši na odhazování použitého nemocničního materiálu. Bezradnej Petr nevinně řekl:

»Já nerad...«

A bylo mu jasný, že tuhle holku už na rande nepozve. Pak ho šoupli na izolaci a nechali ho tam málem vydechnout až do pondělka - byl totiž pátek, na potvoru zrovna den Petrovejch narozenin, a to v útvarový nemocnici zůstával jen ten nejnmutnější personál, takže na něj každej kašlal. Až když přišly vejsledky toho výtěru, tak se pro změnu mohli posrat doktoři. Dali mu na pár dnů kapačku a Petr tam vegetil sám na ohromný cimře s dvěma koupelnama pěkně dlouho. Vedly tam kolem oken zadní schody, asi nějaká úniková cesty, tudy mu kámoši přinesli kytaru, a tak tam skládal nový písničky, nebo si dělal dobře pod teplou sprchou v jedný z těch koupelen.

A to je celá jeho příhoda ohledně jeho málem nedožitejch prosranejch vojenskejch narozenin.“

Takhle po čase mi to taky přijde k smíchu, ale jak mi tenkrát bylo, to si umí málokdo představit. Ale sklízel jsem s tím ovace všude, kde jsem tuto událost připomněl. Ale je pravda, že tyhle „trávicí“ historky sklízely úspěch u kdekoho. Podobná, i když vlastně tak trochu naruby byla o tom, jak jsem jednou musel jít na rentgen žaludku. Tam se musela předtím vypít taková srágorovitá bílá kaše, hodně hustá, skoro až jako sádra. Tak jsem to do sebe nalil, dvakrát mi to teda nejelo, a oni mi nahlédli do prozářných útroh a poslali mne domů, aniž by shledali, že mne něco trápí. Asi ale zapomněli říct mi to nejpodstatnější, a to že si mám vzít nějaké projímadlo, sníst švestkový kompot a podobně, aby ve mně to svinstvo nezatvrdo. Tak jsem nic netuše šel večer spát, nevěda, jaké utrpení mne čeká druhý den. Nepřišlo to s probuzením, to už mne břicho pobolívalo, ale nic zlého jsem v tom nehledal, nikdy jsem nesledoval pravidelnost a vzhled stolice, tak jsem byl v klidu. K odpoledni už ale moje velká potřeba byla

*obří, gigantická, vesmírně nekonečná, prostě absolutně žádoucí. Leč nic, sedě na míse jsem se pouze nadýmal v ukrutných bolestech útroby, vrcholících pocitem, že mi cosi obrovitého roztrhne konečník. Šíleně mne to tlačilo, bylo to strašné. Moje tehdejší přítelkyně, jediná má možná záchrana, se mi všemožně snažila být ku pomoci. Nic platný nebyly olejové vstříky do řiti, plyny zevnitř tlačily silou hodnou Hérakla, na konci cesty ke svobodě se však utvořil zatvrdlý špunt, a tak ponorka mého traktu uvízla v ústí konečníku jako Nautilus v zajetí ledu Severního moře, zatímco já trpěl v takřka předsmrt-
ných křečích. Moje milá to nevzdávala, chlácholila mne a hledala způsoby, jak dát průchod mému utrpení. Připadal jsem si jak oběť trýzněná zhýralým římským ukrutníkem, která musí s utěsněnými tělesnými otvory odevzdaně čekat, až se jí roztrhnou útroby, byvši přitom nalévána ohromným trychtýřem tekutinou, jejíž chuť, byť sebelahodnější, je chutí smrti. Paní mého srdce se chopila dlouhé čajové lžičky a z téhož otvoru, kterým jsem tenkrát na vojně kropil okolí jak vylekaný tchoř, vydolovávala kousek po kousku toho prokletého novorozence, který urputně odmítal spatřit světlo světa, až konečně se cesta uvolnila. Do mísy plně jílovitě mazlavých bílých žmolků padl první podobně bělavý kousek potravy předešlého dne. Ulevilo se mi, bylo to skvělé, cítil jsem se jako znovuzrozený, nebo možná spíš jako rodička poté, co její trpící tělo opouští v slasti počatý potomek. O tomhle jsem ale Janě nikdy nevyprávěl, nechtěl jsem jí zasvěcovat do svých dřívějších vztahů. Myslím, že ta narozeninová událost si s touhle nezadá, však se jí oba baví, jako když jsem jí vyprávěl známým já...*

„To je dobré,“ zasmála se Jana, „je to teda přitom až nechutné. A znáš to, jak taky na vojně měl jeden jeho kamarád něco s penisem?“

„To jsem neslyšel. Povědej!“

„Tak to se stalo Petrovu kamarádovi taky na vojně, dokonce určitě v ten samý čas, protože přitom prý dlouhodobě pobýval on sám v nemocnici. Sběhlo se to v krátkosti takhle: Jednoho dne se stalo tomu jeho kamarádovi, jmenoval se Čeněk Rohlíček, že mu zešedivěl, takřka až zčernal penis i se šourkem. Doktoři nevěděli co s tím, takže ho dali taky odležet na oddělení v nemocnici. Rohlíčka to svědilo, a jak se tak drbal, tak normálně tu kůži stáhnul i s šourkovnicí a měl pak kopii svého přirození, kterou si pak vystavil na nočním stolku, vypadalo to, jako by se mu proměnil v hada a svlékl se z kůže. Když mi to Petr vyprávěl, tak se popadal za břicho, protože to viděl na vlastní oči.“

„No to je výtečný, výtečný! Kde Petr ty historky bral, to je doopravdy hustý, já ze z toho zblázním. To je neskutečný, tohle vyprávění fakt neznám, to je skutečně dobrý, to mně dostává. Nejúžasnější na tom je, že to, co nám vyprávěl, byla vždycky pravda. Já nechápu, jak toho doved tolik prožít, jak se vždycky nachomejtnul k něčemu, co musí jinejm připadat jako vejmysl.“

„To mne taky udivovalo, ale sama jsem se setkala s mnoha jeho známými, kteří mi všechno jen potvrdili. Petr nebyl žádný baron Prášil, i když někdy mi přišlo, že jeho zážitky by mu mohl závidět i takový Gulliver.“

„Koukni, Jano, už svítá. Při svítání hrával Petr vždycky takovou smutnou orientální melodii, byla to jeho každodenní kytarová rozcvička, při západu mu zase jezdily prsty zuřivě po pražcích, jako by vyzývaly slunce, aby nezalezalo. Když plápolal oheň, kterým nakonec skončil jeho život, bral vždycky do rukou španělu a zpíval ne tak složitý písničky z vlastního repertoáru. Při každý příležitosti něco hrál na kytaru.“

„Máš pravdu, kolikrát mi hrál tu arabskou figuru, ta mne vždy doháněla k pláči. A co tebe?“

„Taky, vždycky jsem se pokoušel vstávat před svítáním, abych tu potichlou, tesknou melodii slyšel. Teď, když tady přemejšlím o tom, jak Petr hrával, tak mi došlo, že mi před dvěma dny přišla ještě do Bohnic odpověď na inzerát ohledně hledání kytaristy do skupiny. Uvidíme, co to bude za týpka, jestli se nám podaří pokračovat se Psem bez Rychloprstýho.“

Tak to bude dobré, pokud Slepý pes bude znovu hrát. Vzpomínám si teď, jak jsme hledali jméno pro skupinu. Vymýšleli jsme všelijaké názvy, až pak nás někoho napadlo pojmenování Široké klobouky. To

ale znělo moc kovbojsky, a tak jsme to změnili na Zaručeně nekovbojské smíchovské široké klobouky ze Žižkova a z Libně. Bylo to proto, že bubeník skupiny, Vláďa Štika, pocházel ze Smíchova, já se tou dobou usadil v Libni, a Bíga, který jako jediný se mnou hrál i později, bydlel na Žižkově. Tento název nás podnítil i dalšímu ulítlému činu. Poměřovali jsme všemožná známá přísloví, jejichž určitá slova jsme vždy zaměnili za slovo „klobouk“. Tak třeba vznikla pořekadla „má se jako klobouk v žitě“, či naruby pojaté „má se jako prase v klobouku“, nebo „lepší klobouk v hrsti, nežli holub na střeše“ s variantou „lepší vrabec v hrsti, nežli klobouk na střeše“ nebo známé „co Čech, to klobouk“, stejně dobře nás pobavilo „darovanému klobouku na zuby nehleď“ či „darovanému koni na klobouk nehleď“. Bylo jich nesčeteně - klobouk na stěnu házet; házet klobouky sviním; co můžeš udělat dnes, neodkládej na klobouk; klobouk moudřejší večera, klobouk je nejlepší kuchař; koho klobouk jíš, toho píseň zpívej; bez klobouku nejsou koláče; mnoho klobouků, zajícova smrt; všude klobouk o dvou kůrkách; kdo jinému klobouk kopá, sám do něj padá; kolik jazyků umíš, tolikrát jsi kloboukem; nechal si pro klobouk koleno vrtat; pod kloboukem bývá největší tma; nosil klobouky do lesa; ohýbej klobouk dokud je mladej; láska prochází kloboukem; byl to vlk v ovčím klobouku; kuj klobouk dokud je žhavý; nechal by na sobě klobouky štípat; kdo chce s klobouky žít, musí s nimi výti; zadarmo ani klobouk nehrabe; z deště pod klobouk; kočka má devět klobouků; jak se do klobouku volá, tak se z klobouku ozývá; ani klobouk po něm neštěknul; klobouk nepadá daleko od stromu; lepší jeden prd, nežli deset klobouků; tak dlouho se chodí s kloboukem pro vodu, až se ucho utrhne; spadnul mu klobouk do kalhot; každá liška chválí svůj klobouk; ranní klobouk dál doskáče; píchnul do vosího klobouku; na Hromnice o klobouk více; hrál si s ním jak klobouk s myší; svatá Anna, klobouk zrána; zbyly mu jen klobouky pro pláč; neházej flintu do klobouku; vlk se nažral a klobouk zůstal celý, a další a další. Vznikaly při tom i různé obměněné obraty známých vět, názvů knih a filmů, jako kupříkladu: „...i že k nim připlul v košíku po vodě, dali mu jméno Klobouk.“ - to byl původně Plaváček. Mnohdy nás ta kloboukománie tak pohltila, že jsme řvali smíchy, válejíce se po zemi v představách absurdit, které nám vyvstanuly v mysli. Nikdy jsme však pod tím předlouhým zaručeně nekovbojským jménem nevystoupili, zvolili jsme po dlouhém debatování nakonec název Evino prádlo, hráli jsme s tou mojí tehdejší partou písničky všelijak inspirované erotikou a sexem, ať už to byl například Božský markýz o zhýralci de Sade, nebo Nejkrásnější plavky, opěvující nahé ženské tělo, či Obrázky z nočního parku, song o šmirácích a exhibicionistech. Omyl zase pojednával o nechtěném telefonním hovoru s teploušem, Sliby chyby o nadrženci, dožadujícím se slíbeného ukojení, Noční příměří popisovalo obvyklé postelové praktiky usmiřování rozhádaného páru. Hold tvému tělu pak celkem jasně naznačoval obsah tohoto hudebního vyznání. Teprve mnohem později jsem založil Slepého psa, kapelu, kterou, jak slyším, se teď Jirka pokouší dát znovu dohromady.

„Ať se ti daří, jak s hledáním kytaristy, tak v osobním životě. Zatím se měj!“ rozloučila se s Jirkou Jana. Pak se oba spřízněnci osudu rozešli, neboť museli jít do práce. Janino zaměstnání bude i nadále tajemstvím, a Jirka zamířil za prodejní pult do smíšeného zboží na okraji města, kde mu nabídli práci, kterou vykonával již před hospitalizací.

II. Znovuvzkříšení i smutný konec Slepého psa

Když Jirka skončil v práci, podíval se na dopis, který mu přišel poštou ještě do léčebny, a kde stálo:

Hallo boys! Здравствуйте мальчику!

Odpovídám na inzerát, že skupina hledá zručného a pro věc zapáleného kytaristu do rockové kapely. Zavolejte mi na níže uvedené číslo a já za Vámi rád zajedu, abych se pokusil ukázat, co umím.

Bigbítu zdar! Otakar Mizík

Ještě tam byla uvedena přesná adresa a číslo, na které Jirka zavola. Ozval se hlas mladého kluka, prone-
suvší neurčité „haló“, a tak Jirka neváhal a rovnou mu tykal:

„Ahoj, jsi Ota Mizík?“

„Ano, a kdo jsi ty?“ otázal se rovněž volaný.

„Já? Já jsem Jirka Dudek. Vzpomínáš si na mně?“

„Jasně, já jsem odpovídal na tvůj inzerát v Lucerně.“

„No, přesně tak. Mohl bys přijet s kytarou ke Kampě? Vem si ale i aparát, doma nic nemám.“

„Jasně, a do jaký ulice?“

Jirka mu řekl přesnou adresu a kytarista souhlasil. Za půl hodiny někdo zazvonil u bytu. Jirka se podíval
kukátkem a za dveřmi uviděl mladého kluka s dlouhými vlasy a mladickým plnovousem. V jedné ruce
držel kombo a v druhé futrál s kytarou a nehnutě tam stál. Otevřel mu.

„Vítej u mě, Otíku.“

„Čau Jirko, tak jsem tady. Našel jsem to raz dva.“

„Doprdele, já tě vodněkad znám. Nehrál jsi ve skupině Prdlej Majer?“

„Hrál, uhod jsi to, ty tu skupinu znáš?“

„Jasně, že znám, sice jste nebyli nějak moc slavný, ale svého času - asi před dvěma roky, jste byli fakt ve
formě. Pustím ti něco od naší starý skupiny a ty mi to zkusíš zahrát. Souhlasíš?“

„Jasně, ty jsi ze Slepého psa, že jo? Jirka Dudek - bubeník.“

„Jak to víš?“

„Vždyť jste hráli v poslední době dost často po různých klubech, několikrát jsem na vás i byl. Nechtěl
jsem se ptát po telefonu, chtěl jsem se přesvědčit na vlastní oči. Slyšel jsem, co se stalo Rychloprstýmu.
Prej skočil do ohně, to mne mrzí. A ty mě chceš jako nového kytaristu místo něj? Na to asi nebudu mít.“

„Přesně tak, hledám někoho nového. Teď ti ale pustím tu nahrávku.“

Ozval se první riff a Ota řekl bez váhání:

„Vypni to, Noclehárnu, tu zahraju kdykoliv, je to moje oblíbená.“

A jak slíbil, tak udělal, zahrál všechny kytarové figury z Noclehárny. Jirka mu pak říkal mnoho názvů
starších písniček a Otík uměl všechny zahrát rovnou z hlavy. Jirka si ho změřil uznalým pohledem a pak
dodal:

„A znáš písničky z alba Úplňkový Měsíc?“

„To neznám, co je to za desku?“

„To bylo vydaný Pantonem po Petrově smrti, byly tam samý živáky novejš písniček z festivalu ve Vim-
perku.“

„A řekni mi nějaký názvy těch novejš pecek, třeba je znám podle pojmenování.“

„Tak třeba titulní skladba Úplňkový měsíc, nebo Brána věčnosti...“

Jirka vyjmenoval asi deset dalších názvů, ale Ota jenom kroutil hlavou. Neznal jedinou. Jirka mu tedy
pustil Úplňkový měsíc. Ta písnička začínala melodií podobnou té, kterou Petr hrál vždy při svítání. Byla
to sice úplně jiná stupnice, ale stejně tak neobvyklá a podmanivá. Jak bylo vidět, na Otu zapůsobila. Po-
slechl si ji dvakrát a zručně vychytil tóny a stupnice a dost obstojně to pak hned zahrál. Jirka chtěl zrov-
na pustit Bránu věčnosti, když tu zazvonil telefon. Jirka zvedl bakelitové sluchátko:

„Dudek, prosím.“

„Ahoj, tady Jana. Mám pro tebe novinu, to se budeš divit!“

„A jakoupak?“ otázal se Jirka, povzbuzený Janiným radostným hlasem.

„Pamatuješ, jak jsem začala být nervózní, že tloustnu?“

„No to vím. Ale jsi pořád kočka.“

„Tak to jsem neztloustla jen tak, čekám dítě. S Petrem.“

„Co to říkáš?“

„Slyšíš dobře, čekám s Petrem dítě.“

„A jsi si jistá, že to máš skutečně s ním?“

„Neblbni, vždyť s nikým jiným jsem nespala. Těší tě ta novina?“

Jirka náhle ožil. Představil si malého kluka, následovníka svého otce Petra Kajnara. Odvětil tedy:

„Moc mě to těší, ani nevíš jak. Škoda, že se toho Petr nedožil.“

„Tak já už musím končit, mám strašně vysoký účty za telefon. Takže se měj a zatím nazdar.“

„Ahoj.“

Jana zavěsila. Jirka však ještě poté držel chvíli mlčky sluchátko v ruce. Nic neříkal, jen se mu honilo hlavou, jaká dvojnásobná škoda je Petrův odchod na věčnost, spolu s obavami o to, jak to Jana sama zvládne. Za pár okamžiků se vzpamatoval, zavěsil zlehka sluchátko a vrátil se zpět ke kytaristovi od Prdlého Majera.

Slibil jsem Janě a s ní i svým kamarádům, že s ní budu navždy. Tak vidíte, to jsem ani netušil, že na část mé zhmotnělé přítomnosti si za pár měsíců budete smět sáhnout, pochovat ji, sledovat jak roste. Vůbec jsem netušil, že budeme mít s Janou dítě, to mne velmi těší. Chce se mi plakat štěstím, tak po mně zůstala ta nejkrásnější stopa, jakou je možno si představit. Bude-li to děvče, jistě se krásou, jemností a laskavostí bude podobat Janě, a dá-li mi souhra chromozomů hocha, třeba podědí něco z mé dovednosti muzikantské a literární. Něco mi říká, že to bude syn a věřím, že ho v tom případě Jana pojmenuje po mně, mým jménem ho bude vola. Na to se těším, až odsud budu hledět na svého malého Petříka, uvidím ho usínat, uzřím, jak ho Jana kojí a mnohé další. Opravdu se na to těším, doufám ale jen, že můj potomek bude ušetřen cejchu nemoci duše, která mne zavedla až k neodvratnému konci...

Jirka se s uznáním otočil k Otovi:

„Přijímám tě. Bez připomínek, jsi skvělej, kluci nemůžou nic namítat. Až bude první zkouška, dám ti vědět kdy a kde. Souhlasíš?“

„No jasně, telefon na mě máš, já tvůj taky, takže bez obtíží.“

Ota vypožil kombo, uklidil kytaru do futrálu a opět s plnými rukama se rozloučil s Jirkou. Popřáli si brzké shledání. V tu chvíli ale Jirkovi došlo, že neví, jak se k jeho záměru začít zase hrát bez Petra postaví Aleš Duch a Vláďa Biga. On sám váhal, jestli to není hanobení památky vůdčí osobnosti kapely, ale na druhou stranu si říkal, že nezná lepší způsob, jak Petrův odkaz, jeho hudbu, nenechat upadnout v zapomnění. Doufal, že zbývající spoluhráči to budou vidět stejně, jen si vyčítal, že se o tom s nimi předem neporadil. Na oba měl pochopitelně v notýsku poznamenané telefony. Pustil si na rozjímání celé poslední album Slepého psa. Když dozněl závěrečný potlesk, zavolal nejdříve Alešovi, na toho spoléhal takřka s jistotou. Nemýlil se, pán čtyř strun na dlouhém krku ihned souhlasil a Jirkovi za ten nápad poděkoval s tím, že sám má podobně nerozhodné myšlenky. Pak volal Jirka Vláďovi, povzbuzen předchozím úspěšným hovorem. Ten za tu dobu, co se skupina rozpadla, jaksi zlenivěl a stal se z něho tak trochu zakřiknutý patron, takže se znovuseskupením skupiny dvakrát nesouhlasil - tedy alespoň zpočátku. Nakonec ho Jirka přesvědčil, aby vytáhl svoje Fender piano, oprášil je a přijel příští středu do jejich staré zkušebny, že sám uvidí, jak šikovného kytaristu se mu podařilo sehnat. Na druhý den dal vědět i Otovi a tak si dali další sraz příští středu ve dvě v krytu. První tam přijel autem Jirka. Rozestavil do kouta bubny a počal je ladit, čekaje netrpělivě na ostatní. Za chvíli se dostavil Aleš s basou a aparátem, hned po něm Vláďa a pak jako poslední přesně ve dvě hodiny Ota. Všichni si naladili nástroje a pak spustili. Bylo to ohromující. Tak sehranou skupinu snad ještě nikdo neviděl. Samozřejmě, Ota hrál trochu jiným způsobem než Rychloprstěj, ale i tak to bylo skvělé. Jejich produkci, byť zatím nevybroušenou, avšak jasně bezchybnou, zaslechl jeden nájemník z domu, když šel do sklepa pro zavařené okurky. Byl to vedoucí malého rockového baru nedaleko jejich zkušebny. Zašel za zkoušejícími mladíky, a když dohráli písničku, oslovil je:

„Hele, kluci. Mám pro vás nabídku. Slyším, že hrajete písničky Slepého psa, ty jsem od smrti Rychlopstýho naživo neslyšel, a jak vidím, i s novým kytaristou hrajete perfektně. Nechcete hrát u nás v klubu? Je to tady na Vinohradech, jmenuje se to Unirock. Co vy na to?“

Odpovědi se po krátké poradě chopil Jirka:

„Jestli o to vážně stojíte, tak klidně budeme hrát.“

„Tak vás kluci čekám za měsíc, v pátek čtrnáctého v Unirocku, dřív volný termín nemám.“ Pak jim popsal, kde přesně to je a odešel. Když skupina dozkoušela, ještě dlouho poté čtveřice rokovala o mužově nabídce. Bylo to pro ně překvapující, že když po takové době znovu zkoušejí hrát, hned při první zkoušce jim dá někdo nabídku, aby někde vystupovali. Myšlenka malého a méně známého klubu se jim navíc zamlouvala, byla to možnost, jak si vyzkoušet reakce publika na koncert bez Rychloprstýho, bez Petra Kajnara, duše tohoto souboru. Jirka však v návalu radosti zapomněl, nebo si raději nechtěl připustit to, co se u něj v poslední době objevovalo a na co nezabíraly žádné prášky. Počínal mít nepřekonatelný strach z více lidí. To nebyla dobrá nemoc pro rockera.

A tak, když přišel den vystoupení v Unirocku, celá kapela se tam sešla s dostatečným dvouhodinovým předstihem, aby stačili vše postavit a nazvučit. Jirka nakoukl do sálu zpoza postranních beden, bylo tam plno. V tu chvíli se lekl toho množství lidí a propad náhle depresi. Ale nedal se, tolik mu na tom koncertě záleželo. Snažil se zachovat tak, jako Janis Joplin, a i v depresi, stresu a úzkosti odehrál celý koncert bez jediné chybičky. Jana byla do klubu také pozvána, a tak se upínal svým zrakem na tuto známou tvář, aby se tak neseťkával s pohledy neznámých posluchačů, které by ho mohly vyvést z míry a odpoutat tak jeho pozornost od hry. Teprve teď si Jirka všiml, jak se jí opravdu stále výrazněji zvětšuje břicho. Dosud nenarozený Petrův potomek tak mohl být svědkem vzdávání holdu Rychloprstýmu, jak jeho bývalými spoluhráči, doplněnými novou krví z řad jeho obdivovatelů, tak uznalým aplausem publika. Po skončení přišla Jana za muzikanty do šatny. Jirka přiložil své ucho k jejímu břichu a poslouchal, jak se dítě hýbe.

Hmm, je to zajímavý pohled na to, jak moji přátelé právě hrají. Chudák Jirka, už to na něj zase jde. Ale i Joplinka zpívala v úplné depresi a ještě se k tomu smála. Snad to zvládne a nepodlehne tomu tak, jako já těm hlasům. Ten zobák Otakar, ten si ale troufá, zaskakovat za Rychloprstýho. V jeho tváři čtu, že si tak dříve či později možná začne samozvaně říkat a utvrzovat se, jak je dobřej. Koukám, že Svit Luny, moji půlnoční stupnici, umí sice zahrát, ale zdaleka ne v takovém klidu, působí trochu křečovitě. Ale na druhou stranu jsem neslyšel, že by to někdo zvládnul tak blízce mému citění jako on. To já jsem se s kytarou navíc vždy mazlil jako s předmětem mé lásky, tak jsem laskal jen Janu a tak bych toužil i mazlit svého potomka. Škoda, že ta mrcha Housková zničila moje kombo a i kytaru, jsem na ní dost nasranej, ale co se dá dělat, už to udělala a já to rozhodně nezměním. Normálně vzala moji kytaru a nejdřív ladícími kolíky natáhla struny tak, že praskly, pak ji vzala za krk a třískla jí o zem. Krk se štípnul těsně u těla, stal se z ní neopravitelný vrak. Pak přišla ke kombu, ztěžka ho pozdvihla a hodila ho z okna na asfaltový chodník u zadního vchodu do pavilonu. Tam se roztránilo na kousky, reprák pak ještě pro jistotu prokopla. Ani kvákadlo a booster nedopadly lépe - všechno skončilo v kontejneru. Stejně jsem už mimo a tak mi může být úplně ukradený, co kdo dělá s mýma věcmi, teď jenom všechno zdáli pozoruju. Kluci nehrajou ale vážně špatně. Opravdu se divím tomu neotrkanci Mizíkovi, že si tak troufá, a současně ho za to obdivuju. Škoda, že stojí tak nehnutě na místě, nedělá žádný divadlo pro lidi, jako jsem předváděl já. To já jsem při hraní rádil v rychlejších peckách jak divej, hrál jsem zubama, jazykem a za hlavou, běhal po pódiu jako splašená koza. No, zkrátka, bylo to něco jiného. Ale abych jen nehaněl, musím uznat, že ten Otakar je muzikant skutečně skvělej, ale až dokáže dát kytaru projevít se jejímu kouzlu, které je v i tom, jak se s ní při hraní zachází, a ne pouze v tom, jak se na ni hraje, pak možná...

Bylo po koncertě a celá parta se po přípitku s vedoucím klubu rozešla po svých domovech. Jen Jirka a Jana chvíli ještě courali nočním městem a povídali si o zanedlouho narozeném dítěti. Jana Jirku pořád přesvědčovala, že to bude určitě dcera, Jirka zase se svou intuicí Vodnáře tvrdil, že cítí v kostech, že to bude syn, a ptal se Jany, zda se bude jmenovat Petr, stejně, jako jeho otec. Podobnými hovory zabili asi půlhodinku, pak Jirka doprovodil Janu k jejímu domu a sám se odebral taky směrem na Kampu.

Koncert dal Jirkovi zabrat a jeho duševní stav, dosud udržovaný ve zdánlivém normálu, teď najednou povolil. Přišla psychóza, chtěl se zabít. A tak podlehl tomu nesnesitelnému nutkání a zvolil tu nejobvyklejší cestu - jednoduše se podřezal chvíli po tom, co za ním zaklaply staré dvoudílné dubové dveře jeho mládeneckého příbytku poblíž míst, kde žil Jan Werich, kterého občas potkával v hospodě Na Kampě, kde sedával hned u prvního stolu napravo od dveří jako asi nejčestnější štamgast. Jakýsi duch strážný však bděl nad jeho životem a našeptal asi obavy Janě, které neunikla změna jeho nálady při loučení, a tak mu zkoušela opakovaně volat, aby se ujistila, zda je v pořádku. Odpovídal jí jen stále vyzváněcí tón, signalizující, že nikdo není doma, či nechce nebo nemůže brát telefon. Aby raději neztrácela čas, zavolala si taxíka a během deseti minut stála před Jirkovým domem. Zvonila, ale nikdo neotevíral, přestože viděla slabé světlo, deroucí se z osvětlené předsíně skrze pokoj až k poloroztaženým závěsům okna do ulice. Zkoušela hodit několik kamínků na sklo, avšak nic. Dokonce se omylem trefila plnou silou do tabulky okna sousedního bytu, kde se po chvíli rozsvítilo, kdosi vytáhl roletu a otevřel se skřípotelem okno.

„Sakra, to je nápad takhle v noci! Co chcete, ženská?“ houkl neurvale právě vzbuzený spáček po pohlédnutí na chodník.

„Moc se omlouvám, jsem dobrá kamarádka Jirky Dudka, vašeho souseda...“

„Á, už vás poznávám, párkrát jsem vás s ním viděl. Potřebujete něco?“

„Ano, je to naléhavé.“

„Dobře, jen si natáhnu trenky a jdu dolů.“

„Fajn, díky.“

V rychlost cestou po schodech vysvětlila muži důvod svých obav. Pokoušeli se pak otevřít zvenku dveře, avšak marně. Ta stará, bytelná, fortelně zhotovená křídla ne a ne povolit.

„Počkat, mám nápad. Zkusím to ode mne přes světlík.“

Muž se ani nestačil Janě představit, a již mizel za dveřmi se štítkem Martin Rypáček, architekt. Jana ho zvědavě následovala. To již její pomocník otevíral v koupelně okno do světlíku.

„Výborně, ani nebudu muset vyrazit sklo, Jirka nechal větrat.“

Vzdálenost mezi oběma okny byla ale příliš velká, takže Martin musel použít k překlenutí té malé, leč nebezpečné propasti žehlicí prkno. Po čtyřech se po něm přesunul k rámu ventilačky Jirkovy koupelny, riskuje přitom bez váhání, že se pod vahou jeho urostlého těla silně se prohýbající prkno prolomí.

„Rychle jděte ke dveřím, otevřu vám zevnitř!“ houkl Martin na Janu, odšoupl bezpečnostní závoru u dveří a sklonil se k Jirkovu bezvládnému tělu, nejevícímu známky života. Zatímco mu poskytoval první pomoc, Jana již volala sanitku.

Jirkův život byl v poslední chvíli zachráněn, avšak po nejnutnějším ošetření na ambulanci neúspěšného sebevraha ihned odvezli do blázince. Kam jinam, než do Bohnic.

Jana neměla čas jezdit za ním pravidelně do Bohnic, jelikož byla pracovně vytížená, stejně jako vyčerpaná svým údělem budoucí matky. Nakonec se v předpokládaném termínu dostavil čas porodu a ona musela dočasně ze zdravotních důvodů přestat chodit do zaměstnání. Dítě šlo na svět komplikovaně, asi tušilo, co ho tam možná čeká. Trvalo několik hodin, než je dostali z matčina zkrvaveného lůna. Když konečně spatřilo světlo světa, zastoupené nemocničními zářivkami, bolesti náhle zbavená Jana se dozvěděla, že je to kluk. Pak, splnivši svůj nelehký úděl, usnula vyčerpáním.

Nikdo se nezajímal o jeho otce, ani nikoho nezarážilo, že Jana pojmenovala syna jménem Petr Kajnar, a ne Petr Kim, jak by se dalo očekávat. Matku i s dítětem ponechali lékaři v nemocnici potřebnou dobu a posléze je za týden poslali domů, jelikož nebylo důvodu k obavám z nějakých komplikací. Jirka, který již směl sám na propustky, pro ně přijel do nemocnice autem a jen těžko se vyrovnával s neustálým oslovováním „tatínku“, počínaje uhrovitým mužem v kukani vrátného přes pohledné sestřičky po Janiny štěstím překypující spolurodičky. Ne že by se styděl být považován za otce, ale nepopsatelně ho mrzelo, že tam místo něj nemůže stát ten, koho by si znovu přála spatřit i Jana - blázen beze jména, Velkej Frajer, Rychloprstěj, jeho přítel Petr Kajnar.

Bože, to je ale krásný chlapec! A jak to sluší Janě, je sice trochu ztrhaná tím utrpením, ale šťastná tak, jak šťastnou jsem si jí přál vždy vidět. V Jirkovi jsem se taky nemýlil, přesný a pádný bubeník, stejně jako obětavý a nezištný přítel nejen můj, ale i mých nejbližších. Jsem rád, že Jana tenkrát zaslechla mé prosby a překazila mu jeho v utrpení duše vykonaný čin. Mám vás rád, to vy ale víte, ne?

Jana z neznámých důvodů neměla nárok na řádnou mateřskou. Šla za svým nadřízeným, aby požádala o přerušeni zaměstnaneckého poměru s tím, že se chce později vrátit zpátky. Nebylo však vůbec snadné přemluvit ředitele, aby jí vyhověl.

„Pane řediteli,“ říkala Jana, „já potřebuji na takové dva roky vysadit, ale vrátila bych se. Mám malé dítě a nemá se kdo o něj starat.“

„To nemyslíte vážně, soudružko Kimová! To nemůžu dopustit, aby se někdo jen tak na dva roky stranil práce a pak se vrátil. Děláte si ze mne šprýmy, že ano? Tato slova nemůžete myslet vážně. Prý malé dítě! Parchant je to, syn nějakého blázna a hippíka! Měla byste ho dát raději do ústavu, tím si jen kopete hrob vaší kariéry.“

„Dovolte!“

„Dobrá,“ zahřimal ředitel vítězně, „dostáváte výpověď! Ale úplně! Vypadněte a už se taky neukazujte.“

„Ale...“

„Žádné ale! Ven, a ať vás tu už nevidím!“

Tak tedy skončil Janin pracovní poměr. Najednou neměla zaměstnání. Neměla peníze, neměla nic, než nejistou budoucnost. Šla tedy na národní výbor požádat o příspěvek.

„Soudružko Kimová, my vás zcela chápeme, ale nezapomeňte, že základ státu je rodina. Sice podporujeme i osamocené ženy s dětmi, a je jich hodně, třeba vdovy po hornících, nebo ty, které nedopatřením otěhotněly při vítání spojeneckých osvoboditelů v osmašedesátém, stejně jako takové, jejichž muži se vzdělávají odborně a politicky daleko v Sovětském svazu, v matičce Moskvě. Měla byste si taky najít nějakého soudruha z pracujícího lidu. Máme tady u nás na odboru takového pro vás vhodného a docela pohledného nápadníka, možná i ženicha. Tomu žena tragicky zahynula, spadla při prvomájovém průvodu z vozu, vyjadřujícího úspěchy Pětiletky. Chcete ho vidět?“

„Já nemám zájem o žádného vašeho známého...“

Vedoucí odboru, nereaguje na její odmítavý postoj, ji však přerušil hlasitým zvoláním:

„Soudruhu Orale, pojd'te sem!“

Z vedlejší kanceláře vystoupil holohlavý přítlostlý muž, usmívající se na všechny strany.

„Měl byste zájem tady o soudružku Kimovou?“ otázal se a ukázal na Janu.

„Já nejsem žádná sou...“

„Měl bych,“ přerušil ji soudruh Oral, „a vy o mě?“

„Ještě si to rozmyslím,“ řekla Jana naoko nerozhodně, aby si neznepřátelila úřady, jejichž pomoci se dožadovala.

„Soudružko,“ pravil vedoucí odboru a dramaticky se odmlčel, „my vám teda tu podporu dáme.“

„Jste hodní, soudruzi,“ to slovo lezlo Janě z úst s nechutí, „moc vám děkuji. Jste ten nejlepší vedoucí odboru.“

„Díky. A jistě si to správně rozmyslíte se soudruhem Oralem, naším nepostradatelným Pavlem.“

„Rozmyslím. Nashledanou!“

„Čest práci! Moment, ještě chvíli počkejte!“

„Co si přejete?“

„Ještě mne napadlo, proč se váš syn jmenuje příjmením Kajnar, a ne Kim po vás?“

„To je po otci, víte, po Petrovi Kajnarovi.“

„A co se s ním stalo? Odešel od vás?“

„Kdepak, zemřel, skočil do ohně při pálení čarodějnic v Bohnicích.“

„Aha, tak. Tak to mi promiňte. Jistě se vás otázka dotkla,“ pokoušel se soucitně mluvit vedoucí odboru, ale bylo to chladné jak noc za polárním kruhem. Janě se nahnaly slzy do očí a tak urychleně odešla, tisknouc ten živý klenot, malého Petra, ke svému láskyplnému srdci. Batole slastně zavrňelo a usnulo matce v náručí.

Ted', když vidím svého syna, tak si říkám, zda, že to bude taky takovej divoch, jako jsem byl zamlada já. To třeba, když jsem pracoval v těch Liběchovicích v pastáku, jak jsem již vyprávěl, tak tam jednou byl sraz dětských domovů, taková sportovní olympiáda. A když skončil denní program, tak jsem se sčuchl ještě s jinými vychovateli a vychovatelkama a pili jsme přitom pivo, víno a i nějakou tu kořalu. Já jsem se při té příležitosti ještě s jedním kamarádem, který tu není tak podstatný, celkem vydatně ožral. Seděli jsme u ohně, hráli pecky od Dylana a podobný, prostě byli jsme hvězdy té noci pod dávno již mrtvých hvězd plnou oblohou. A jak jsem byl k ránu hodně prosycený lihem, nalepila se ke mně taková tlustší, snad i mladá holka. Já jsem skoro vůbec nevnímal, jak vlastně vypadá, a tak jsem se s ní líbal - tedy spíš ona se mnou a já se nějak zapomněl bránit. Dopadlo to tak, že jsem ji s kuropěním v nějakém poli ojel. Ona pak odjela zpátky do Pyšelína, kde pracovala v tom samém děčáku, co jsem dříve dělal vychovatele i já, a kde jsem taktéž měl tenkrát jednu babu - tedy, byla to láska jako vždy, ne jakou s touhle omylem optákovanou děvou. A ledva se vrátila do toho Pyšelína, tak mi pořád volala - ani nevím, jak zjistila moje číslo, asi jsem jí ho přímo dal, nebo jsem jí řekl, kde bydlím a ona si ho pak vyhledala v seznamu, to si vážně nepamatuji, jak jsem byl podroušený. Hned na druhý den mi volala, a když jsem se snažil jí odbýt, tak mne začali po drátě pronásledovat její známí, kteří na mne tlačili, že už je připravená s kufry, a že ji za mnou přivezou do Prahy, jelikož kvůli mně opustí manžela a bude bydlet se mnou, prostě strašně, pak to ale nakonec našťěstí nějak vyhnulo a ona to vzdala. A v těch Liběchovicích se do mne pro změnu zamilovala jedna mladá vychovatelka a já jsem s ní začal chodit, nějak jsem tomu podlehl a měl jsem ji taky rád. Jako na potvoru ale taky měla manžela, ale on o tom, co k sobě cítíme, věděl stejně málo, jako o tom, co děláme v bytě jejich rodičů v Bělníku. Často mne dokonce zval k nim domů, bydleli v domku přímo v areálu pastáku, a tam jsem mi podstrkoval třeba pečený kuřátko, pivečko, chlebičky a tak různě, zatímco jsme se s jeho ženou tajně vochlovali na pohovce přímo v jeho přítomnosti, tváříce se, že se účastníme společného sledování televize. Dělal jsem to ní co chvíli, byla to doopravdy pěkná holka. Jezdila za mnou pro změnu někdy do Prahy a nakonec se ke mně chtěla rovněž odstěhovat. Bylo to poté, co jsem už tu převýchovnou činnost v pastáku nemohl vydržet a chtěl jsem se raději opět vrátit k práci s dětmi, které mají ještě nějakou budoucnost a nejsou tak zkažené. Tuhle holku bych doma docela bral, ta by mi ani trochu nevadila, ale ve chvíli, kdy začala balit kufry, tak se od ní Slávek - tak se tuším manžel jmenoval, dozvěděl, že mu Marcelka se mnou už pěkně dlouho zahýbá. On to byl strašný komouš, a místo toho, aby za mnou přišel, rozbil mi hubu a vyřikal si to se mnou, tak svolal sezení ROH, protože věděl, že soudruzi ho v tom nenechají a pomůžou mu. A opravdu to tam s nimi začal řešit a nakonec přesvědčili moji drahou, aby se dál věnovala svému soudruhu manželovi Slávkovi, a tak z toho sešlo a já jsem jí už pak viděl jen jednou, kdy mi se slzami v očích vysvětlovala, jak dopadla její snaha změnit svůj život. Zůstal mi po ní jen časem kamsi se zatoulavší jí vlastnoručně zhotovený potah na polštář a dosud nemizející, byť pozdější mocnější láskou zahnaná vzpomínka.

Tak jsem si ted' uvědomil, proč ted' v souvislosti s pohledem na syna se mi vybavují sexuplné vzpomínky. Může za to ten různolící referentík, ten soudruh Análek, Mámtorád Zezadu, prostě Orálek Pája. Ten chtíč, co mu sálal z očí, když vlně obhlížel moji drahou Janu, ten byl ještě žhavější, než plameny, jimiž jsem vkročil do brány věčnosti. Funěl jak ježek pod šípem, kláda se mu dmula v ochmataném poklopci tesílek, pot mu stékal na tučný zátylek. Pane můj nejvyšší, nedovol, ať ten chlívák dojde na mé lase ukojení, vzývám i tebe, d'áble, pohlť ho do hlubin pekelných, pokud se Jany jen prstem dotkne. Ta bezmoc, být svědkem všeho a nemít sílu zasáhnout! Proč jsem jen podlehl těm hlasům? Snad mi trochu slabou útěchou může být to, že tihle úředníci nadřzenci stejně když na to nakonec přijde, tak jsou většinu

zasloužili nositelé Řádu zvadlého vocasu. To já jsem býval opravdu jinačí kabrňák, asi to bylo tím, že za tím vždy stála láska - když pomínu tu macandu. I mistr tesař se někdy utne.

Ted' se moje vzpomínky vracejí ještě k tomu Pyšelínu, kde jsem pracoval ještě před vojnou. Tam se to taky semlelo tak nějak, že jsem se dal dohromady s jednou hezkou holkou, ale co náhoda nechtěla, byla to vlastně mladá paní, první z těch podčepicnic, co se mi ted' honí hlavou. Ti dva bydleli v rodinném domku nedaleko ve Slámokopech. Mnohé ráno jsem kolikrát míjel tváří v tvář manžela té paničky ve vlaku - já do práce z Prahy do děcáku v Pyšelíně se slastnou zastávkou v pelechu mé drahé, on do šichty ze Slámokop do Prahy na nějaký úřad, kde zastával jakousi celkem důležitou funkci. Měl jsem ji ale opravdu rád, stejně jako ona mne. Láska je slepá, takže jsme asi nebyli dost opatrní a náš vztah se provalil. Nakonec se to dozvěděl i její manžel, taky strašnej komouš, a tak bylo zle. Byl jsem předvolán na kobereček k soudruhovi OŠI - ta zkratka mne fascinovala, značila okresní školní inspektor, a ten mi politicky vysvětlil, že není možné, abych rozvracel manželství člověku, který je přínosem naší vzkvétající společnosti. Jinak ale OŠI neskryval, že mi závidí moji schopnost okouzlit tak pěkné ženy, jako byla o nějaký ten rok starší vychovatelka Brutová, asi na ní měl sám zálsk, stejně jako ho mé ted' Oral na Janu. Ne že by mne z práce vyhodil, to ani náhodou, já jsem pouze po našem rozhovoru požádal o rozvázání pracovního poměru. Dobrovolně a bez nátlaku, asi jako když vedou telata na porážku nebo býky ke kastraci. Ono se totiž neslušelo někde rozvířovat, že se někomu ze soudruhů zrovna nedaří v osobním životě. Tak jsem si hledal práci jinde a nepomohla mi náhoda, ale právě moje tehdejší milenkka Věra. Sjednala mi místo vychovatele v dětském domově v místě svého rodiště v Nemyšli u Tábora, kde jsem pracoval asi dva měsíce, než jsem narukoval na vojnu. Děcák byl umístěn v zrekonstruovaném starém zámku a doopravdy se mi tam líbilo. Moje milá tam občas za mnou jezdila, protože tam v Nemyšli měla rodiče a ten její netušil, že si mne uklidila takhle k ruce. Jednou mě k vzala nim domů a oni mi vyvařovali jako nějakému převzácnému hostu. Měl jsem domácí uzený, pečený v troubě a servírovaný a neskutečně malinkatýma okurkama, každá měla tak tři centimetry. Další chod byly pravé bifteky s hranolkem, byla to prostě bašta. Nějak jsem nechápal, že když rodiče pochopitelně věděli, že je dcera vdaná, tak i přesto jim bylo jedno, že jsem tam s ní, ba naopak si mne všemožně předcházeli. Stejně tak mne měly rády i její dvě děti. V Nemyšli jsem také poprvé poznal, jak nepříjemné je milování v osení na poli. Na ty dva měsíce mám hezké vzpomínky, bylo skutečně pěkný místo, ráno mě v mém prastarém přízemním pokojíku budilo za oknem halekání pávů z rozlehlého parku, v kterém se nacházel velký rybník a v okolních lesích rostlo mnoho hub. Dalo se doslova přejít lesem tak, že při každém kroku by člověk rozšlápl jeden klobouk.

Asi ted' vypadám jako pěkněj proutník, hotovej kanec, takovej dvojník Pepy Bejka, ale u mne byla na prvním místě láska, a ten sex až druhej, ale přeci k tomu patří a navíc je dost příjemnej. Když jsem tak vzpomněl na to, jak jsem tehdy rukoval, hned se mi vybaví, jaký problém tehdy zatěžoval moji mysl a srdce. Já jsem v tu dobu měl totiž zrovna tak rád ještě jednu dívku, jmenovala se Marie a bydlela na jihu, přímo v Budějovicích. Poznal jsem ji už dřív, v době, kdy jsem pracoval na takové polobrigádě u firmy Výstavnictví. Jezdili jsme po vlasti a připravovali expozice všelijakých výstav, a v Budějovicích to byla vyhlášená Země živitelka. Dělal jsem pavilon zasvěcený vodě - na zdi jsme dávali obrovské, z kusů složené fotografie rybníků, v akváriu tam plavali malí jeseteři a hlavně tam byla bezva parta. Kluci, s kterými jsem to tenkrát táhnul, se později neztratili - z jednoho je herec a velmi dobrý režisér smutně humorných filmů, kdo by neznal jméno Mila Študler, další, Honza Rolf, se zcela ponořil do svého grafického talentu a dělá ilustrace ke knížkám a taky píše, já jsem se celkem rozjel ve světě tónů mně blízké muziky, a nebýt těch čarodějnic...

Ale k té Maruš, jak jí říkali. To jsme s klukama takhle jednou večer seděli v zahradní restauraci Oáza poblíž výstaviště. Okolní prostředí bylo prima, byl tam i rybník, a tam se právě událo to asi nejpodstatnější. Ještě u piva nás někoho napadlo, že se půjdeme do něj vykoupat, pochopitelně na Adama. Vedle nás seděla překrásná černovláška s čoklem - byl to boxer, ale krom toho se kolem ní ometal jakýsi pyjec, její hoch. Byla to má výmluvnost, nebo má neodmyslitelná kytara, která ji zlomila k tomu, že se rozhodla

naši výzvu, předloženou během společného posezení a rozhovoru, přijmout a být naší Evou? Sám nevím, čemu přičíst tu zásluhu. Po koupeli jsme zamířili k ní domů - rodiče nebyli doma, a poté, co odešli jak mí kamarádi, tak rozduřené rádozvládníky oné krasavice, byl jsem to já, kdo s ní zůstal do rána. V plné počestnosti, krom lehkého pohlázení jsem se jí nedotkl. Jediným společníkem nám byl v u našich nohou stočený její pes, občas hlasitě vypouštějící plyny do ticha noci souznění. Marie navíc hrála na piano, posílal jsem jí později nějaké noty, takže jsme si rozuměli v mnoha směrech. Vznikl z toho dlouhodobý korespondenční vztah s občasnými setkáními. Trvalo dlouho, než jsme naše sblížení zpečetili tělesným milováním. Pak se to vše kamsi vytratilo a naše cesty se rozešly. Leč lásky bůh stále bdí nad svými příznivci, a tak se pojednou obnovil plamen v uhlicích naděje spící lásky a já opět zahořel touhou po ní, ač v té době jsem měl již stejně horoucí vztah s Věrou. Měl jsem rád obě, nevěděl jsem, které dát přednost a které neublížit, nebylo to snadné. Představoval jsem si tu situaci, jak k vlaku odvázejícímu mne kamsi do světa povelů, příkazů a nesvobody půjdou obě vyprovodit. Avšak dopadlo to jinak, na peronu nestála ani jedna z nich a já se ubíral na vojnu pln zmatku a beznaděje. Jen kamarád Jaromil Nestál, spolupracovník z Pyšelína, mi byl sdělit, že Věra již v domově ze zdravotních důvodů nepracuje, je prý těhotná, a potměšile mi přitom gratuloval.

Věru jsem již více neviděl, ani žádné z jejích třech dětí. Marii jsem později věnoval píseň Spálil jsem tvé dopisy. Ten oheň mne asi vábil už dávno, jinak bych mu nepostoupil všechna ta její, mně tak drahá slova. Nebylo to však ještě v šílenství, bylo to v pobláznění láskou, tehdy, kdy jsem poznal Janu a nechtěl jsem, aby mi cokoliv připomínalo nějakou jinou.

Nebyly to však všechny svým způsobem podstatné ženy mých dnů, které mi teď prolétly hlavou. Asi si můj vděk zaslouží taky Běla Můzová, když už se jí nedostalo nikdy mé lásky. V souvislosti s ní mé vzpomínky však patří samozřejmě úplně jiné osudové bytosti, mladinké dívky, vlastně pouhého děvčete, s kterým mne svedl osud během mé práce v Dolních Pobeřicích, což byl první děcák, kam mne OŠI poslal pracovat a odkud jsem přes Klanovice doputoval do Pyšelína. Do Pobeřic jsem se znovu vrátil po experimentu s pastákem, provázen již pověstí, na kterou by byl Pepa Bejk jistě hrdý. Většina dětí si mne ještě pamatovala, byly mezi nimi také sourozenci Chobotovi, jeden kluk a tři dívky. A právě jedna z nich nějakým způsobem ke mně přilnula takovým způsobem, že takže o to vzácnější mi byli chvílky s ní. A tady se právě prolínají cesty mých lásek i s Bělou, která tam pracovala jako noční vychovatelka. Ta se do mne zakoukala, byla pro mne ochotna udělat málem vše, o čem bych ji požádal. Nechtěl jsem toho přespříliš, jen aby „neviděla“, že po večerce, když už všichni spali, se jdu krátce podívat na tu, jejímuž kouzlu jsem propadl a prožil tak nemnoho převzácných okamžiků v její nejtěsnější blízkosti. Běla nebyla žádná začátečnice, toužila pro změnu po mně, takže vstupenkou do světa mých snů bylo pravidelně předchozí krátké odevzdání se jejímu, mnou neopětovanou láskou vzbuzenému chtíči. Většinou jí stačilo, aby si s ním podle svého gusta pohrála, já se s myšlenkou na tu druhou uvolnil a cesta k chvílkám štěstí a letmých doteků byla volná. Někdy za mnou Běla i jezdila domů, tam už jsem pochopitelně jí ukájel tou nejobvyklejší technikou. Svým způsobem jsem si jí vážil, svým způsobem mi jí bylo líto a hnusil jsem se sám sobě. Když později z děcáku odešla, stejně jako spousta jiných vychovatelů z důvodů nemožnosti podržovat se místy opravdu podivným způsobem ředitele Mlsrohlika a jeho ženy, pouhé zástěrky skutečné, na první pohled tušené i z mnoha činů patrné homosexuální orientace, náhradou za Bělu se mi stala jiná noční, Slovenka s dost podřobanou tváří, která za stejné vstřícné kroky neměla zas až tak velké požadavky. Můj vztah s onou dívkou ostatní pozorně sledovali, nechápali ho a snažili se ho všemožně očerňovat. Došlo to tak daleko, že Mlsrohlik mi dal na vybranou - buď přeloží malou Chobotovou do jiného domova, daleko od Pobeřic a jejích sourozenců, nebo si opět podám žádost o ukončení pracovního poměru. Jelikož láska obsahuje potěšení z obětování se pro toho druhého, odešel jsem. Razítkem mi tento krok, žádoucí pro blaho domova, potvrdil za ROH i můj dávný kamarád Dan Tvarůžek, kterého jsem ještě v pyšelínských dobách k práci vychovatele přivedl. On sám měl přitom dost velký zmatek ve svých citech, ač měl hezkou a milou ženu, propadl jemu neodolatelnému kouzlu jiné vychovatelky, psal jí šílené výlevy své duše, které mi byly později předány, aniž by o tom on měl tušení. Dalo mi práci slepit ty stovky

kousků papíru, na které je objekt jeho zájmu roztrhal, dlouho jsem je skladoval mezi různými kuriozitami, ani nevím, zda lehly ty listy popelem při požáru, či zda ještě jsou k nahlédnutí. V bibli je psáno „Kdož jsi bez viny, hod' kamenem“, Dan tenkrát mrskl balvanem, aniž by cítil vlastní selhání. Do dolních Pobělic jsem se později stejně ale vrátil, Tvarůžkovo sblížení s Mlsrohlíkem dávno vzalo za své. K zemi mrtev padl během té doby i při krmení králíků údržbář Mour, držící v hrsti Mlsrohlíka příhodou ze zájezdu do NDR, kdy ředitel po vypití něco vodky mu na společném pokoji dělal milostné návrhy. Inu, kdož jsi bez viny...

Jana dorazila domů, znechucena nabídkou stát se náhradnicí za z valníku spadlou paní Oralovou. Připadalo jí docela troufalé, o co se Oral pokoušel. Nejen, že se jí nelíbil, ale ani netoužila po nikom jiném, než po svém milovaném Petrovi Kajnarovi.

Během posledních dnů, které podle Jany ubíhaly strašně rychle, dělala doma různé věci. Největší její zátěží, ale i radostí a potěšením, byl malý Petr. Měla ho opravdu ráda a snažila se ho dobře vychovávat. Také si v chvílích řídkého volna četla knížky. V poslední době ji zaujala kniha od Jamese Thrubera Filozof a ústřice. Byla to zábavná knížka. Petr ji nikdy nečetl, a to toho znal opravdu velmi mnoho, v oblíbě měl z domácích autorů kupříkladu Čapka, Vančuru, Nezvala, Weisse, Škvoreckého, Kunderu, Hrabala a mnohé další, z literatury světové kromě díla klasiků se zajímal i autory sci-fi, jako například Bradburyho, Clarka, Asimova, Heinliena, Silverberga, Wyndhama, Vonnenguta nebo Lema, stejně tak jako o humoristy Dahla, Sakiho, Klapku Jerome, Amise či Jirotku, jeho zájmu neunikla ani díla historická od Gravese, Waltariho, Scotta, Sienkiewicze i Körnera. Jana si také často pouštěla muziku a teď zpětně si uvědomovala předtuchu Petrova děsivého skonu při výběru skladeb a skupin, které poslouchal i v její přítomnosti v období krátce před smrtí. Když pominula Hendrixovu skladbu Fire, při níž jí Petr i cosi naznačil, tak mezi dalšími to bylo například Light My Fire od Doors, Wielki ogień od Nalepových Breakout, Fire and Water - album Free s Paulem Rodgersem, i jiné písničky dalších rockerů. Přitahovaly ho i pouhé názvy skupin nebo alb, obsahující to sálající slovo - holandská kapela Earth and Fire, nebo elpíčko Whells Of Fire od Cream, stejně tak jako purpleovský Fireball nebo Burn a vlastně i Smoke On The Water bylo o požáru jejich studia, či The Inner Mounting Flame a následné Birds Of Fire novátorského souboru Mahavishnu Orchestra - vlastně i se Santanou hrál Mc Laughlin další obdobně motivovanou skladbu Flame. Nikdy dřív Janu nenapadlo, jak se slova oheň, plamen a podobná často vyskytuje na Petrových deskách. Pozdě večer toho dne, kdy byla jednat na výboru, dočetla závěrečnou bajku, uvelebila se do křesla, vyndala mlékem ztěžklé prso a začala dítě kojit. „Škoda, že mne, teď už vlastně nás, Petr tak nešťastně opustil,“ honilo se jí v tichém povzdechu hlavou, „byl by to jistě dobrý otec, stejně jako manžel.“

Když pak dítě usnulo, vyprala haldy plen a pověsila je na šňůru na balkóně. Konečně měla chvíli klidu na to, aby mohla psát básně, byla to její záliba, psát verše ji velmi bavilo a naplňovalo její rozbolavělé srdce. Její básně pojednávaly o lásce, míru, náboženství, zrození a smrti, i o různých jejích niterných pocitech.

Kdybych ještě žil a vychovával svého syna, tak bych rozhodně nebyl taková svině, jako můj fotr. Jak mi přilepšil před válkou už jsem vzpomínal, když jsem se dostal do Bohnic. Nejvíc mi snad dával zabrat během mého dospívání. Kupříkladu si usmyslel, že jsem propadnul drogám, a jako zodpovědný rodič věděl, jak mne z této, pouze jím stanovené, závislosti vyléčit - poslal mne na brigádu do dílny v kamenolomu. Nacházela se v takovém proskleném hangáru, v kterém bylo strašné dusno a samá pára, protože se tam řezaly bloky mramoru na plátky, a jelikož se při tom strašně prášilo, musela se celá linka polévat rozstříkovanou vodou. Takže tam v letních hících bylo klima jak ve skleníku pro pěstování rostlin z deštných pralesů, pavilon hadů v ZOO byl proti tomu osvěžující oáza. Muselo se tam pracovat

v gumových zástěrách, pod kterými bylo opravdu příjemně, a za ty peníze, které jsem si tam těžce vydělal, mi rodiče koupil nové odporné tesilky, hovnové barvy. Taková to byla svině. Měl na mě zavedený dokonce i takový zápisníček, do kterého si zaznamenával věci, které jsem provedl, přičemž většina z nich byla vymyšlená, a nikdy jsem to, co tam bylo popisováno neudělal. Byl to takový zmrď, že se vecpal do výboru spolku rodičů přátel školy a dělal, že se o mě hrozně zajímal, ale pořád mně přitom všelijak ponižoval. Třeba se ho hned první schůzku na střední škole rodiče ptali, jak je možný, že mi to ve škole tak jde, a to se přesto prý doma nemusím vůbec učit. Fotr tenkrát řekl:

„To není pravda. On a že se neučí? Sotva přijde domů, tak jenom se šrotí a pak jde spát, skoro ani nespí a nejí.“

Překvapení rodiče to zatepla tlumočili doma spolužákům, kteří pochopitelně, rozčarováni tímto upřímným odhalením, zapochybovali o mých mimořádných schopnostech, které dosud jen nevěřicně obdivovali. Leč jejich přízeň jsem neztratil, na rozdíl od nich jsem na učení kašlal dál, a tak jsem během let pozvolna klesal v úrovni dosažených výsledků. Otec však u ostatních rodičů i pedagogů zabodoval jako čestný a zodpovědný muž.

Když byl zmařen osmašedesátý rok, tak později vyhazovali komunisti pomýlené a nepevné členy a ponechávali ve svých řadách jen ty nejzarytější červený huby. Zvali si je na prověrky, kde stejně bylo jasné, koho už odepsali. Tak došlo i na mého fotra, jednoho z mála naivně poctivých a nevykutálených komunistů. Ten se tam prý válel po zemi a vzlykal, jaký je chudák a jakého má syna, ukazoval ten zápisník a říkal o mně, taky dokonce, že jsem teplouš, jen kvůli tomu, že jsem chodil občas s klukama na pivo. Měl tam přesně zaznamenáno, kdy jsem mu nepomohl vyndat na chatě loď z vody, kdy jsem si nesrovnal pyžamo v peřině a spoustu podobných zločinných prohřešků. Tvrdil o mně stále, že fetuju, a že jsem strašnej prevít, a jak mu na mně záleží, ale neví, co se mnou má dělat. Komouši se nad ním však neslitovali.

Taky si vzpomínám, jak jsme s bratrance na chatě v Třebáni jeli s kárkou pro plechy na pokrytí střechy. Cestou jsme si hráli v poli u silnice na schovávanou a já jsem tušil, kde se můj bratranec ukrývá, a tak jsem tím směrem hodil kámen. Ozval se dutý úder, klasy se zavlnily, nakrátko mezi nimi povstal můj bratranec, a než spadnul, stačil jsem tak akorát zahlédnout krví zalitou hlavu. Vzkřísil jsem ho a domluvil jsem si s ním, že fotrovi řekneme, že tu hlavu mu rozsekl jeden ten plech, jak sjel z káry cestou do kopce z Let k Třebáni. Tak jsme mu to přesně řekli, protože jsem věděl, že by jinak bylo zle. Tím jsem hodil odpovědnost na zadavatele práce, při níž údajně došlo k onomu zranění. Když si pro bratrance přijeli jeho rodiče, tak si fotřík vymyslel, že mu tu hlavu rozsekla drápem moje želva, kterou jsem chytil v kalných vodách Berounky, nevěře svým očím. Venčil jsem ji v řece na provázku, uchyceném na zavařovačce, stažené kol jejího krunýře. Jednoho dne jsem vytáhl jen prázdný konec špagátu, řeka si vzala, co mi nakrátko vydala.

Jednou jsem čirým nedopatřením pozval Rudlu Bajera, spolužáka z grafárny k nám na chatu, abychom si tam užili, ale fotr na nás naložil tolik práce, že jsem místo zábavy celý víkend makali. Takovej to byl zmrď, ani mi nedovolil, bavit se s kamarádem. Ten na to nikdy nezapomněl, kdykoliv mohl, tak mi tuto výtečnou rekreaci připomínal.

K chatě se příjíždělo kolem takových skal. Po těch jsme nerozvážně lezli nahoru s jedním kamarádem, jmenoval se Růžička, byl to ten, o němž naše třídní učitelka Kozlíčková kdysi tvrdila, že bude prezidentem, ale když jsme se vysápali něco metrů nad bezpečí pevné země, najednou to dál nešlo a dolů jsme také nemohli slézt. Fotr se strejdou, když se dozvěděli, že dva zoufalci visí na skalisku, zatímco nás marně shánějí k večeri, museli vzít lano, oblézt to jinudy a na tom laně nás spustit dolů. A zase jindy, když jsem si četl na chatě nějakou knížku - ani už nevím jakou, tak když mně to nějak přestalo bavit jsem se šel projít šel na stráňku, kde jsem pozoroval a chytával hady. Už dole jsem slyšel, jak tam nikdo řve a říkal jsem si pro sebe, kdo to tam tak haleká. Pak jsem vylezl po cestě nahoru a viděl jsem mého fotra, jak drží

trabanta, který bokem přečníval půlkou přes okraj silnice. Kdyby ho býval pustil, tak by určitě spadnul dolů. Fotr mi řekl, ať dojdu pro nějakého malého lehkého kluka, který by tam protáhl provaz. Sehnal jsem tam na jiné chatě takového hubeného skrčka a ten tam provlíknul to lano a pak se toho trabanta pomocí traktoru a ještě nějakých lidí z osady podařilo dostat zpátky na silnici.

Tohle všechno jsou vzpomínky, které jsem vlastně nikdy nikomu nevyprávěl. I když Janě, Jirkovi a všem svým známým z Bohnic jsem vyličil mnohé z toho, co jsem kdy zažil, ještě víc jsem jim toho již sdělit nestačil. Třeba jako o tom, jak jsme jednou jeli s kamarády na Moravu na vandr poflakovat se v Podyjí, ale mně nedávno předtím někdo ukradl celtu a tak jsem neměl pod čím spát. Pořídil jsem si tedy takové dva velké igelitové pytle, jeden jsem si navlékl přes spodní část těla a druhý přes hlavu. Chtěl jsem tím docílit, aby na mně nepršelo nebo ani nepadala vlhkost z ranní rosy. Kdekdo by si mohl pomyslet, že se v tomto neprodyšném objetí udusím, ale nestalo se tak. Vlastně málem jednou ano, ale to až potom, co jsem si nad ránem nechutně ulevil, maje břicho dmoucí se plyny po večerním hodování na buřtech s cibulí, zapíjených pivu blízkými místními patoky. Skákal jsem po louce v těch pytlích, zevnitř orosených, ač venku bylo absolutní sucho, až jsem se z nich vyklepal a lapal jsem po čerstvém vzduchu, uniknouv tak potupnému skonu v plynové komoře.

Když jsem si tak vybavil tento nepřilíš vábný zážitek, hned mi v mysli povstal jiný. Jel jsem kdysi vlakem za jedním svým kamarádem do Jindřichova Hradce a cestou jsem musel přestupovat v jednom malém městě. Zašel jsem na náměstí do drogerie, kde jsem si chtěl něco koupit. Ani nevím co, ale prostě jsem něco v tu chvíli potřeboval. Když jsem stál ve frontě, tak jsem nenápadně uvolnil porci hnilobného pachu z mých střev. Byl to takový ten pověštný tichošlápek, o to hrozivější ve svých účincích. A jak se to tak smíchalo s tím pachem parfémů, mýdel a jiné chemie v té drogerii, tak se ta kombinace nedala vydržet. Předemnou byla v tu chvíli strašná fronta lidí, ale všichni hned odložili své košíky a odešli, jenom prodavačka, blednoucí za kasou, to přečkala. Já si pak v klidu a pohodě koupil tu věc. S paní prodavačkou jsem se rozloučil slovy: „Vy tu ale máte smrad, milostivá!“ a odešel jsem na svěží jarní jihočeský vzduch. Když pak jsem dojel k tomu kamarádovi a vyprávěl jsem mu o tom, tak se tomu strašně smál a řekl mi, že on pracoval v úložně masa a tam se jim jednou, když se jim porouchala klimatizace, zkazilo všechno maso a různé uzeniny a strašně to tam pochopitelně smrdělo. Bylo to přes víkend, kamarád tam byl na směnu sám a musel to všechno přetřídít a vyházet. Když už mu bylo z toho zápachu nejhůř, tak to nemohl vydržet a vyšel se na chvíli nadýchat čerstvého vzduchu. Před budovou zrovna stál hovnocuc a vycucával jímku u bytovky. A co se nestalo - v tu chvíli jim zrovna praskla hadice a ten můj kamarád byl celý zlitý fekáliemi a smrděl sám ještě víc, než to smrdělo tam, odkud uprchnul. Skočil se domu umýt, ale nechal to zásobárnu otevřenou, aby ten zápach vyvětral. Jelikož bylo před zimou, tak tam nepozorovaně našly myši a zašly se do různých koutů a zmrzly tam, když zase chlazení pustil. Když potom po čase mrazák odstavili, protože všechno uložené maso již bylo na krámech, tak tam ty myši začaly smrdět a kamarád byl málem na mrtvici, protože musel znovu všechno čistit.

Tohle mi připomíná zase historku mého jiného kamaráda. Ten vedl klub, který se jmenoval Jazzová Fusekle, hrála tam několikrát týdně živá muzika. Jednoho dne zjistil, že jim tam jedním odstaveným hajzlíkem lezou krysy, které si prokousaly díru v provizorním zaslepení igelitovým pytlím. Tak tu rouru uzavřel pevnou zátkou z novoduru, ale ty krysy si našly náhradní cestu skrze zbývající dvě používané mísy a tak se stále objevovaly na barovém pultu krysí hovna, nebo bylo možno při příchodu zahlédnout nějakou tu nečekaně vyplašenou krysu utíkat pryč. Tak nezbylo, než naklást po klubu pasti a nastražit jed. A opravdu, pomohlo to, pár krys skončilo svůj život pod sklopnou pružinou pasti, jiné se nasytili smrtonosných granulí a rovněž pošly. Za nějaký ten týden, když jako obvykle přišel kamarád do klubu, tak to s ním pěkně zamávalo, jaký tam byl strašný puch. Přemýšlel, čím to asi je a pak mu došlo, že asi nějaká ta krysa chcipla někde v ústraní a teď se rozkládá. Odstěhoval bezmála všechno ze svého místa, prosmejčil kdejaký kout, ale nikde nic nenašel, žádnou krysu ani nic jiného, co by mohlo způsobovat ten děsivý zápach. Nakonec již podruhé odtáhl mrazák v rohu v chodbě, kterou se přicházelo k záchodům, a tam ji našel. Byla provléknutá kruhovým průlezem v plechu pod kompresorem, vidět ji bylo až po naklo-

pení mrazáku do strany. Tam asi v předsmrtných bolestech z posledních sil zalezla, zasekla se v průvleku a dokončila tam svoji kanálickou pouť. Teplo a proudění vzduchu u co chvíli spínajícího kompresoru ještě urychlilo proces rozkladu chciplotiny a napomáhalo šíření puchu do okolí. Kamarád ji chytil za hladký ocas a chtěl mršinu vytáhnout, ale ta se přepúlila, objevila se spousta červů pod polorozpadlou kůží, a jeho chrípí zasáhla přímo gigantická exploze smradu.

Raději zavzpomínám na něco méně odpudivého, i když podobné historky vždy měly veliký úspěch. Třeba jak jsme vyrazili se starou skautskou partou do brdských lesů na výroční výlet a jeli s námi i mladí skauti z mého bývalého oddílu, naši následovníci. A v tom lese, kde jsme řádili jak zamlada, rostlo plno muchomůrek červených. Tak jsem těm malým skautům vyhlásil soutěž, že kdo nasbírá nejvíc těch muchomůrek, ten zachrání nejvíc neznalých houbařů. Ani už nevím, kdo to tenkrát vyhrál, ale zato si pamatuji, jak jsme pak všechny ty muchomůrky s jedním kamarádem dali do vaků z košíl a vezli je domů. Všichni nám ve vlaku říkali, že ty houby nejsou jedlé a sami nám ukazovali pár svých podborováků, chlubil se jim a nás nutili, abychom ty muchomůrky vyhodili. My jsme je však odbyli tím, že je máme na výzkumy. Tak jsme dorazili domů do Malešické ulice a tam jsme ty houby začali sušit. Sušili jsme je v troubě i na topení, když tu najednou se ozvalo zazvonění. Vykoukli jsme nejprve z okna a ustrnuli jsme. Před domem stálo auto VB. Rychle jsme naházeli ty houby do pračky, protože jsme z nich chtěli zkusit později vyrobit halucinogen, a to bylo nezákonné. Pak jsme šli otevřít. Za dveřmi stál pouze jeden náš kamarád Michal Petřík a policejní auto bylo pryč. Oddychli jsme si, ale byli jsme nasraný, že jsme ty houby zmařili. Všechny jsme je tedy vyhodili, lektvary eskymáckých šamanů se nám nepodařilo okusit.

Taky jsme s kamarádem Michalem Poláčkem pořádali u nás v Malešický takový neobvyklý mejdan. Pojmenovali a pojali jsme to jako Magickej mejdan. Na pásku Michal nahrál výběr všelijakých kapel, které hrály patřičně ponurou muziku, kupříkladu Black Widow, Black Sabbath, Alice Coopera a tak podobně. Zhotovil jsem si pro tu příležitost černý dřevěný kříž na krk a sháněl, kde bych sehnal kohouta na rituální podříznutí coby obětinu. Ale jakožto milovník živého tvorstva jsem nakonec z tohoto plánovaného efektního úvodu ustoupil. Koupil jsem nad Karlákem v Ječné kadidlo, aby již předem vyvonělo celý byt, a připravil pětilitrovky od okurek na pivo. Pak to začalo. Sešla se spousta lidí a do tmy se kouřem kadidla, projasněného plameny svíci, ozvaly první tóny skladby Come To The Sabbath od Černé vdovy, pak je vystřídalo kvílení větru a zvony bandu páně Iommyho, podbarvené typickým Ozzyho hlasem, kopírujícím jeho kytarové riffy, a za chvíli zmalovaný hadař Alice vyřvával svého Zabijáka. Pili jsme, až jsme byli patřičně zkalení a nevěděli jsme málem o sobě. Mejdan skončil druhý den asi ve dvě hodiny odpoledne, to už všichni pozvaní známi odešli a já byl ještě pořád kousnutý a Michal taky. Pak jsme se z toho do večera nakonec vyhrabali a počali likvidovat tu spoušť v rodičovském bytě. Někdy tak za týden jsem šel do kina - ani nevím, jestli to bylo Aero nebo Tábor, a tam mi nějakí úplně cizí lidé říkali:

„Ten mejdan před tejdnem u tebe byl skvělej, to nemělo chybu.“

A tak podobně. Vůbec jsem nechápal, jak se tam ti lidé dostali a kdo to byl, ale nechal jsem to plavat. Michal Poláček byl můj velmi dobrý kamarád. Taky hrál na kytaru, učil jsem se vlastně zprvu od něj. Byl pro mě dlouho kytaristickým vzorem, ale nakonec jsem jej překonal a byl jsem mnohem lepší než on, i on sám to mnohokrát po koncertech Slepého psa uznal. Michalův táta, máma mu už nežila, měl chatu v Zadní Třebáni a my v Hlásné. Bylo to přes řeku a já jsem často jezdil lodkou na druhou stranu přes ostrov k ohni u jejich chajdy v lese, kde jsme poslouchali muziku, ale na rozdíl od ostatních, kteří v trampsky lidnatém koutu nedaleko Prahy pouštěli nebo na kytary hráli oposlouchané countyovky, tak my jsme tam jeli Doors, Mayalla, Canned Heat a tak podobně. Byly to krásné večery při planoucím ohni s dobrou muzikou, grilovanou uzeninou a ve žhavých uhlících pečenými brambory. Mnohdy na to vzpomínám, a jsou to opravdu příjemné vzpomínky, tenkrát se vytvářel můj obdiv a vztah k rocku, který mne posléze pohltil a zcela zásadně ovlivnil můj život. Takového kamaráda, jakým byl Michal Poláček, bych přál každému. Pak začal Michal hrát se skupinou, která si říkala Klika - byl to takovej bigbít, a stále vlastně ještě je, Michal hraje dodnes. Byla to odlišná muzika, než kterou jsem hrál já, já jsem měl v srdci úplně jiné rytmy a harmonie, byl jsem asi předurčen pro muziku složitější. Ještě předtím, než jsem hrál se Sle-

pým psem, jehož repertoár tvořily většinou skladby se zpěvem a jen nějaké byly čistě instrumentální, tak jsem po rozpuštění Evina prádla působil v kapele jménem Nemesis. To byla muzika podobná jako třeba Gentle Giant, složitá neustálými změnami nálad a motivů. Mnozí známi mne napomínali, ať tak neplýtvám nápady, že to, co já dám do jedné písničky, by jiným stačilo na celé album. Co na ní bylo hodně působivé, to byly elektrifikované housle, violoncello a má kytara, hrál jsem údajně podobně, jako Hackett, ale to mi přijde jako příliš velká poklona.

Tak, už jsem si dost zavzpomínal, raději se zase podívám tam dolů pod sebe, jak se daří mým přátelům...

Za týden bylo sedmého listopadu. Chystal se lampiónový průvod na oslavu Velké říjnové socialistické revoluce. Toho dne, kdy ten svátek nastal, zrána zazvonil na zvonek u Janina domu někdo, jehož podle hlasu nepoznávala. Sešla tedy dolů a za prosklenými dveřmi viděla Pavla Orala. Málem se zadusila při pohledu na něj. Byl tak ohavný, že se na něj nedalo skoro ani koukat. Přesto však otevřela a řekla mu:

„Co si přejete?“

„Dobrý den, Jano,“ odpověděl Oral, podávaje Janě velkou kytici, jíž měl do té doby schovanou za zády „nepůjdete se mnou večer na lampiónový průvod?“

„Nemám tolik času, musím se starat o syna.“

„To bych zařídil. Moje sestra by vám ho pohlídala.“

„Nechci, Pavle, opravdu ne.“

„Bude i ohňostrojí, to se vám určitě bude líbit.“

„Asi jste mi nerozuměl, naposledy vám říkám, ne.“

„Tak tedy ne,“ řekl uraženě Oral, „a co mám dělat s tou kytikou?“

Jana se už neudržela a zařvala na tu rudou držku, brunátnou vztekem a ponížením:

„Strčte si ji třeba do prdele!“

Zabouchla mu dveře před nosem a šla nahoru za svým synem, který již plakal. Ještě z okna viděla, jak Oral hodil kytici na zem, zlostí ji rozdupal a ještě zavolal za Janou nějakou urážku. Vše zakončil slovy, že za ní už nikdy nepřijde a že se nebude doptávat, když odmítá zájem tak vysoce postaveného muže z řad pracujícího lidu.

Slepý pes, ta bezvadná kapela, dostal těžkou ránu. Sotva kluci odehráli první úspěšné vystoupení v úplně nové sestavě, hned se jejich plány o hudbyplné budoucnosti rozplynuly jak pára nad hrncem, zmizely jak maskovaný Vietnamec v džungli, dostaly na frak jak u Chlumce sedlácké vojsko, zmizely v nenávratnu jak topořivost důchodcova údu. Když se Jirka pod vlivem psychózy pokusil o sebevraždu, sešel se zbytek kapely k poradě, jak dál. Hledat nového bubeníka byla jedna z možností, druhá, zkusit znovu oslovit Michala Vodičku, byla předem ztracená. Hlavně všichni cítili, že jim snad osud dává znamení, že Slepý pes je svým způsobem Prokletý pes. Nováček kapely Ota to shrnul za všechny:

„Myslím, že to byl dobřej koncert. Dohromady nás dal Jirka a bez Petra by k tomu taky nemohlo dojít. Jeden je na pravdě Boží a druhej ho málem následoval. Necháme to bejt, zážitek z toho večera v Unirocku je pro mne nezapomenutelněj, stálo to za to. Petr se už nevrátí, ale kdyby se Jirkovi podařilo dát se do normálu, jdu zase do toho. Ted ho podpořím tím, že bez něj už ani tón.“

„Máš recht, vzdali jsme hold mrtvýmu - kéž by nás býval slyšel, ale Jirkovi to vlastně přitížilo. Serem na to!“

„Jasně, dáme oraz a uvidíme.“

Parta muzikantů zhltna ještě pár piv, pokecali spolu a přátelsky se naneurčito rozloučili. Ani tenkrát netušili, že celý koncert si rovnou z mixpultu nahrál vedoucí Unirocku, který jim ten kšeft dohodil. Později o Vánocích každý z nich dostal od něj nahrávku s poděkováním, že nezklamali, ba předčili naděje, které do nich tenkrát ve zkušebně vkládal. Chtěl to se souhlasem kapely dát nahrávku vylišovat u gramofonové firmy, tušil, že by to byl dobrý titul pro hladový trh. Ale bdělá ruka dohledu nad vhodností vydávané hudby tomu nebyla nakloněna - muzika nějakých psychopatů a sebevrahů není to, co společnost potřebu-

je, a tak byl tento návrh rázně smeten ze stolu. Nicméně se záznam koncertu i tak rozšířil mezi posluchače rocku obvyklou sítí pomocí magnetofonových pásků.

V Bohnicích se Jirka ocitl nejprve opět na diagnostáku, staniční Bouček tam už nepracoval, prý byl vyhozen za sexuální obtěžování pacientů. Ne pacientek, ale opravdu pacientů. Jirka však nečekal, že se potká v Bohnicích se svým přítelem, kterého již dlouho neviděl. Jmenoval se Lukáš Vincent. Znali se z dětství, chodili spolu na základní škole do stejné třídy. Protloukali spolu celou devítiletou docházku, ale pak se jejich přátelství přetrhalo, neboť každý odešel na jinou školu. Toho dne se po letech znovu setkali. Jirka jej ze začátku nepoznal, ale pak k němu přistoupil sám Lukáš a otázal se ho:

„Hele, nejsi ty náhodou Jirka Hanuš Dudek?“

Po dlouhé době mu někdo řekl jeho celým jménem. Ani Petr Kajnar neznal jeho druhé jméno, které Jirka oficiálně nepoužíval. Ihned v muži, s hustými vousy a mírně dlouhými kadeřavými vlasy poznal svého starého přítele ze školy. Objali se a Jirka zvolal:

„Lukáši, je to vůbec možný? To jsem vůbec nečekal, že se tu s tebou kdy potkám. Co ty tady?“

„Ale to víš,“ ujal se odpovědi Lukáš, „něco mne přepadlo, nějaká schýza, nebo co. Slyším hlasy a tak. A co rozmrdává tebe?“

„Ale to víš, mně sužuje psychóza. Chtěl jsem se zabít. Byl jsem tu už jednou. Ne tady na diagnostáku, ale na pavilonu číslo dvacet pět. Byl jsem tam s jedním frajerem, možná že ho znáš. Nikdo neznal jeho jméno, to jsme se dozvěděli až těsně před jeho smrtí - jmenoval se Petr Kajnar, ale říkalo se mu Rychloprstej...“

„Počkej,“ přerušil Jirku Lukáš, „Rychloprstej je kytarista vod Slepýho psa, že jo?“

„Přesně tak, a já jsem měl tu čest s ním bubnovat.“

„Fakt?! To nemyslíš vážně.“

„No myslím. Skutečně jsem s ním bubnoval. Při propustkách jsme hráli i občas i v nějakých klubech, a když byl v Bohnicích festival Každý blázen není blázen, tak tam hrál Novej Slepý pes - jestli víš, o co šlo,“ Jirka se na chvíli odmlčel a Lukáš jen přitakal kývnutím hlavy, „tak tam normálně vzal Rýhovi kytaru a začal tam hrát písničky původního Slepýho psa. Byla to výtečná šou, nemělo to chybu, prostě nářez jak svině, kuřba jak hovado, muzika jak sbor andělů s d'áblama pod taktovkou Lucifera v režii Boha - prostě maso k posrání. Sázeli to tam do lidí málem dvě hodiny a Novej pes si ani neškrtnul, odehrál předtím dvě písničky a šlus. No a s nima jsem při tom festivalu bubnoval já, ale pak se Rychloprstej zabil skokem do ohně. Před nedávnem jsem Slepýho psa znova seskupil, odehráli jsme bezvadnej koncert s takovým mladým klukem, ctitelem a obdivovatelem tak zkurveně skončícího lídra týhle kapely. Pak mne ale zlomila ta zasraná psychóza, já si pustil žilou, a tak jsem se octnul tady. A co ty? Jakous dělal školu a jak se to s tebou mělo, co jsme se rozešli po poslední pařbě na konci devítky?“

„No, jak asi vidíš podle mého vzhledu, tak můžeš usoudit, že k policajtům, armádě ani bolšánům jsem se nedal. A co že se se mnou dělo? Tak poslouchej. Po základce jsem nastoupil na elektrotechnickou průmyslovku. Tu jsem v klidu dodělal, ale nikde jsem se potom nemoh se svým vzděláním uchytit, nakonec jsem si udělal ještě nástavbou hotelovku a pracoval jsem v jednom hotelu. Jmenovalo se to U Mina. Nevím, co to vlastně znamenalo, ale stejně moc jsem dlouho tam nepobyl. Na hotelovce jsme nemohli nosit dlouhé vlasy ani fousy, tak jsem to musel shodit. Ředitel té školy byl strašnej nedomrd a byl na mne ukrutně zasedlej. Pořád mne buzeroval, učil nás i předmět cestovní ruch, a tam mi to vždycky dával sežrat. Co chvíli na mne zařval: »Vincent k tabuli!« a já jsem ho vždycky nasral: »Čeho že si přejete, dobrý muži?« Pak mne mučil celou hodinu s nějakou téma kecama a otázkama z cestáku, jak jsme říkali tomu předmětu, přičemž ostatních si nikdy ten nedobrý muž nevěšmal. Ti si tam spokojeně dělali vlaštovky a verzatilkou flusali po celý třídu malý papírový kuličky, přičemž nezapomněli ani na mne, ani na říd'u, a zasypávali nás téma papírkama. Ten ředitel na to sral a pořád mě mučil téma otázkama, stál nad katedrou jak nějaký neohrožený rudoarmějce v dešti esesáckých kulek, kterej vyslychá lapenýho zvěda. Ale já nebyl blběj a i na všechny chytáky jsem dovedl odpovědět a von byl pak strašně nasranej a vyvedenej z míry. Vždycky, když skončila hodina, tak mě bez oznámkování poslal zpátky do lavice a vypadnul. Byl tam mezi náma taky jeden takovej strašnej bonzák, ani nevím, kdo to z těch zmrdu

lezprdelnickejch to byl, ale ten na mě prásknul sebemenší kravinu a vymešlej si klidně i věci, který jsem vůbec nedělal. Říkal to v kabinetu profesorům a ti to tlumočili řediteli, nebo to hlásil zatepla rovnou říd'ovi samotnému. Ten si mě pak pozval na kobereček a dusil mne třeba to, že jsem přefíknul jednu spolužačku na hajzlu. To zrovna teda byla pravda, ale co mu bylo do toho - oba jsme to tenkrát chtěli, nebránila se ani náhodou, vlastně mi to nabídla, takže nebyl důvod, aby mně kvůli tomu buzeroval, když jsem vlastně vyhověl bližnímu, ne? Pak mne jeden spolužák, vyhlášeney teplouš, kterej měl fotra vysoce postavenýho komouše, přímo ve třídě po vyučování znásilnil, a když ho tam šerif nachytl s ještě postaveným ptákem, tak když jsem se snažil to na toho sráče prásknout, mi jen řekl, že jsem si to všechno vymyslel a že kecám, že je přece normální, když si chlapi v jistém věku takhle mezi sebou hrají a líbí se jim to, a ať se za to nestydím, že jsem po tom zatoužil a nesvádím to teď jen na druhého. Tuhle hotelovku jsem nedodělal do konce, přešel jsem pak na jinou do Poděbrad, ale ten ředitel byl takovej hajzl, že si zjistil, do jaký školy jsem přestoupil a normálně tam poslal dopis, jakej jsem gauner se seznamem toho, co jsem proved. Byl to prostě zmrđ. Tak mi následující dva roky dávali kapky i na tý druhý škole, ale to nebylo tak hrozný jako předtím, docela to ušlo. Tak jsem druhou maturu skládal ve třiadvaceti, a pak jsem nastoupil v Praze v ulici 28. pluku do toho hotelu U Mina. No, byl to spíš takovej malej pajzl, taková hospoda, kde se občas konaly nějaký koncerty. Jednou tam hrála strašná sračka. Jmenovalo se to Žlutá myš a to nešlo vydejchat, bylo to úplně z prdele. Pak tam hrál taky Novej Slepej pes, a to jsem už vůbec nemoh vystát, předtím to byla kapela, kterou jsem doslova žral, ale z tohodle bych sral. Tak jsem normálně vypadnul ze směny a kvůli tomu mě vlastně vyhodili. Pak jsem byl bez práce. No, tak to úplně nebylo - sem tam jsem si nějakou brigádu, ale to bylo vždycky jenom na chvíli. Z těch prachů jsem ale jaktakž vyžil a tak jsem se dopracoval až k tomu, že na mně přišla ta schýza. A to je ta všechno, co můžu v krátkosti říct o tom, co se se mnou dělo. A jak to bylo po škole s tebou?“

Jirka krátce shrnul střední školu a pak se zaměřil na to, jak se dostal do Bohnic a potkal tam Rychloprstýho a jak ho toto setkání ovlivnilo.

„Ty vole, nekecej, stejně pořád nemůžu uvěřit, žes s ním dokonce hrál! To je teda dobrý, z toho fakt málem seru magi v kostkách, tak Rychloprstěj to nakonec měl v palici pomotaný víc než my dva dohromady. Kurva, byl to ale hráč, ne marně se říká, že genialita bejvá provázena všelijakejma jinejma míň příjemnejma odlišnostma. Do prdele, co bych dal za to, znovu ho slyšet hrát naživo, tys měl teda z prdele kliku. Ty pako, to mi musíš všechno vyprávět.“

Jirka vyličil vše, co spolu zažili, a nakonec vzpomínal na různé Petrovy příhody, které od něj za dobu společného života slyšel, a vyprávěl je lačnicímu Lukášovi.

„To třeba když byl Petr ještě mladej, nějakej rok před vojnu, tak byl na chatě v Třebáni s jedním kamarádem, jmenovalo se Krejčík, ale říkali mu Štěnice. Jak tak courali kolem Berounky, tak jednoho dne zjistili, že je tam nedaleko lávky takový malý makový pole. Tak je nenapadlo nic lepšího, než že si zkusí vyrobit opium, a tak jednoho večera šli na to pole a začali tam nařezávat makovice, ale jako na potvoru je vychytala hlídka věbé. Poldové se jich zeptali, co tam dělaj, a Petr společně s tím kámošem odpověděl, že je jeho babička poslala zkontrolovat úrodu, jestli je už zralá, že by jí kdyžtak vzali trochu máku do buchet na neděli, že babča chystá posvícení, anžto je nějakej svátek Panenky Marie. Vyvázli z toho tenkrát s vodřenejma ušima a málem připostranejma trenčema. To přitom stejně neměli ani páru, jak s těch makovic to opium vyextrahovat, jen je to po pár pivech napadlo pro hlubší poznání orientálních omamných prostředků.“

„To je soda, ser sem ještě nějakou story!“

„Tak to pro změnu jindy, když byl ještě na střední škole, tak vzal flétnu a šel na prvomájovej průvod. Teda ne že by chtěl, ale znáš tu dobrovolně povinnou účast, tak co mu zbejvalo. Když se v tom davu jásajících rozjařených obyvatel dostali až k Václaváku, tak v Opletalce se nasral přímo před nějakou vojenskou kapelu, normálně pochodoval metr před muzikantama, který si na tu slávu už tejden leštili trumpety, vytáhnul z kapsy svýho zelenýho manžestrovýho sáčka flétnu a na tu pískal improvizovaně takový jakoby hitlerovský pochody. Teda ne že by tu svini nacistickou uznával, ale věděl dobře, jak tím umocní dojem z holdu pracujících jejich svátku. Hrál tak, i když šli už Václavákem, a všichni ty lidi, co nebyli komouši, a že jich tam bylo, se nemohli se udržet smíchy, popadali se za břicho a pochvalně na

něj křičeli, když viděli jakéhosi hastrmánka v čele zarputile dujících uniformovaných muzikantů, kteří ač nechtěli, dělali mohutné hudební pozadí jeho démonickým sólům. Když ho chtěli sebrat tajný, kterejma se tam pochopitelně jen hemžilo, tak ho od nich jeho příznivci jakoby náhodnou tlačenicí odřízli a on mohl v klidu zmizet v průjezdu. Petr Kajnar byl zkrátka dobrej týpek.“

„To je hustý, jako bych to viděl před sebou. Jen zírám, dej tam ještě něco.“

„Tak poslouchej, uvidíš, že nebudeš věřit svým očím, ani mně. Ale co Petr zažil, to je pravda pravdoucí, jako že je snad Bůh nade mnou, a jestli jo, tak mu určitě Rychloprstej před spaním hraje na kytaru.“

To je milé, že o mně takhle mluví. Ani jsem nepočítal, že nevyblednu v jejich vzpomínkách. Nečekal jsem, že si mě budou tak vážit i po smrti. Myslel jsem si, že s mojí smrtí se vytratí i ta poslední zmínka o mně, a že si na mě nikdo nevzpomene, a že upadnu v zapomnění. Měl jsem zato, že nikdo nebude znát Rychloprstýho, přišlo mi nasnadě, že po mně za chvíli nikdo ani nevzdechne a že budu považován za starou bačkoru, která stojí za zapomenutí. Nečekal, jsem, že budu i po smrti takhle živý. Znovu si vzpomínám na mnoho svých příhod, které se mi během mého života - ač krátkého, staly. Ani jsem je všechny nestačil svým přátelům vypovědět.

Nezapomenutelné období byl konec docházky na základku, kdy jsem se počínal seznamovat se světem rocku. Chodil jsem tak do deváté třídy, když mne napadlo šířit tento hudební styl mezi nevzdělané okolí. Postavil jsem reprobedny do otevřeného okna a nasměroval je na hřiště u naší základní školy, která stála přímo naproti. Tam se lopotili účastníci atletického kroužku, ať již na šterkové dráze, pískovém doskočišti, nebo s krikeťákem či oštěpem. Vedl to učitel tělocviku - zapřísáhlý odpůrce toho hudebního moru, který rozkládá naše mysli a odvádí nás od toho, abychom si navlékli trenky s lampasem a proháněli si tělo, neboť to je to jediné, co dospívající mládež potřebuje, aby ji přešly necudné myšlenky i opustila síla k jejich dokonání. Do toho kroužku mě opakovaně chtěl dostat, ale nějak se mu to nedařilo. Proč právě mne, budoucího kytaristu? Byl jsem totiž dobrý v běhu, skoku či v hodu do dálky, protože přirozený pohyb mi byl vždy blízký. Při skautských výpravách bylo samozřejmé přeskočit potok, vyšplhat rychle na strom, spustit se do rokle, utéct soupeři ve hře, nebo zasáhnout papírovou koulí protivníka ve stínadelských uličkách. Ale nějaký ten řízený pohyb mezi zdmi domů mne zajímal asi stejně jako to, jak dopadl ten či onen fotbalový nebo hokejový zápas. Moje mrštnost a hbitost mne možná předurčovaly ke kariéře vrcholového sportovce, ale já jsem to nějak nechtěl přijmout. Od toho dne, kdy jsem rázně odmítnul nabídku soudruha učitele Haly, abych vstoupil mezi členy jeho kroužku, se z nás stali nepřátelé. On z pozice silnějšího mi to dával patřičně najevo. Když mé znechucení ze vzájemné neshody dostoupilo vrcholu, tak jsem tedy zaútočil po svém - nasměroval jsem bedny z okna tam, kde s pišťalkou na krku bývalý žadonitel o mou účast dohlížel na potíci se žáčky, a na plné koule jsem pustil elpičko Motor City Five, neboli MC5, živák Kick Out The James, což podle angličtiny znalého Michala Poláčka mělo v překladu značit Nakopejte je do sraček. Učitel byl tehdy zhrozen mým činem, ale marně na mně řval, abych to vypnul, vyžíval jsem se v jeho vzteku a pociťoval zadostiučinění vítězství. Úplně jsem v jeho očích následně poklesl poté, co jsem ho potkal na Židovských pecích, žižkovském kopci, kde málem spadl z kola, spatře, jak se vedu za ruku s děvčetem z vedlejší třídy. V jeho představitosti jsem s ní asi vykonával věci, o kterých jsem tenkrát sám neměl tušení.

Teda tušení jsem měl, tak jako většina vrstevníků, ale žádnou vlastní zkušenost. Zajímavá příhoda z té doby je spojena s mým kamarádem Růžičkou, spolužákem ze základní školy. Tenkrát jsme spolu na tvrdý karton z krabice od bot nakreslili různé postavičky mužů se ztopořenými údy a obnažených žen s vyzývavě hrotitými prsy. Pak jsme je vystříhali a odebrali jsme se do koupelny, sloužící též coby fotokomora. Figurky jsme různě poskládali na fotopapír v mnoha rozličných polohách a seskupeních. Pak jsme světlocitlivý papír osvětili a vyvolali to jako obyčejné fotky. Výsledek byl směšný a vypadal zvláště, bílé siluety borců, letících se vztyčeným kopím do náruče vyčkávající partnerky vystupovaly na černém podkladu, a situace, námi naaranžované, by v praxi těžko zvládli i cirkusoví artisté. Po dobře vykonaném díle jsme šli s Růžičkou bezstarostně ven. Uklidili jsme předtím všechny fotky, ale ty vystříhané

postavičky jsme nechali nedopatřením v koupelně na pračce. Vrátil jsem se domů, zcela zapomenuv na to, že jsme tam ty postavičky zapomněli. Uvědomil jsem si to teprve tehdy, když jsem je našel úhledně vyrovnané na psacím stole hned vedle sešitu s úkoly. Máma tenkrát jen mlčela a já jsem byl poněkud nejistý.

V blázinci uplynul další měsíc. Lukáš byl přeložen na 3. pavilon a tak se se svým přítelem nadobro rozešel, neboť Jirku poslali na tříadvacítku. Na novém pavilonu nenašel žádnou spřízněnou duši, s kterou by si mohl povídat o svých problémech pro ulehčení, ani o Petrových zážitcích pro pobavení a připomenutí si toho ztraceného kamaráda. Nikdo tam nestál za nic, hlavně sestry, a pacienti jakbysmet - s těmi se zase nedalo mluvit, neboť byli většinou tak střelení, že to bylo opravdu na pováženou. Bylo tam hned několik lidí, kteří si o sobě mysleli, že jsou pověstným Karlem IV - králem českým. Někteří z nich si dokonce pořídili papírovou, staniolem polepenou kopii koruny, či nosili dobové šaty, jiní se tak jenom viděli. Pobýval tam také jeden pacient, který si myslel, že ve všem, co mu je předkládáno, se nechází jed. Nepil ani nejedl, a i když něco požil - nechť už to byly léky či jídlo, tak to všechno vyzvracel. Později před ním zavírali záchod, aby nemohl zvracet, ale on byl schopen odložit obsah žaludku na chodbě nebo mřížemi mezi okny. Nakonec ho museli přikurtovat na lůžko a napojit na kapačky. Dále tam také zavřeli muže, který s o sobě myslel, že on je pravý, nadále žijící Lenin, a že v Kremlu v mauzoleu není nabalzamovaná Iljičova pravá mrtvola, nýbrž davy se tam klaní jeho dvojníkovi, a že pravým Leninem je právě on a nikdo jiný - nikdo mu nemohl jeho tvrzení vyvrátit. Také mezi těmito podivnými případy byl k nepřehlédnutí muž, který byl přesvědčen o tom, že je mravenečník. Soustavně vyplazoval jazyk, strkal ho mezi štěrbinu a hledal mravence. Na zahradě u zadní zdi objevil pod stromy velké mraveniště a i do toho vsunoval ten beznadějný případ jazyk a nalepoval si na něj desítky palčivě kousajících mravenců a polykal je. Nakonec mu byly zakázány vycházky do zahrady. Další poblouzněnou byla žena, která a si o sobě myslela, že je Janis Joplin. Zpívala její písničky a také v době před Bohnicemi pila jako duha. I když ji zavřeli do blázince, tak stále snila o tom, že nakonec dá dohromady členy své kapely a začne znovu zpívat. Když ji přivedli na psychiatrii, byla rozezlená, že bude zavřena, když ji čeká vystoupení na velkém festivalu, a tak se velmi bránila, mlátila rukama a kopala nohama. Posel z hvězd - přilétnuvší v UFO, to byl další podivín. Myslel si o sobě, že je mimozemšťan, a že nám přinesl poselství z jiné planety v daleké galaxii. Nikdo mu však nevěřil. Dále tam také pobývali dva dvounozí hmyzové - pavouk a moucha. Kde kdo by si mohl myslet, že budou mezi sebou v nepřátelství, ale bylo to právě naopak - moc si spolu rozuměli a byli věrnými přáteli. Tito dva se nakonec vyléčili a z léčebny odešli na den stejně. Jako posledního kuriózní jedinec určitě stojí za zmínku mladík, přesvědčený o tom, že je kačer Donald, a že i na žvýkačkách donaldovkách je jeho vlastní podobizna. Chodil typicky kachní chůzí s rozcapenýma nohama a vystrčeným zadkem, vydáváje přitom typické „ga ga“. Na zahradě spásal trávu a ledva spatřil vodu, ráchal se v ní, ať bylo venku třeba deset stupňů pod nulou. Tvrdil, že mu není zima, protože má důkladně promaštěné peří. Pravda je, že se málem každý den mazal celou tubou Indulony. Tak mezi takové případy se Jirka dostal při nové hospitalizaci v blázinci. Jana mezitím vychovávala svého syna, až dosáhl věku dvou měsíců. Již několik měsíců byl Jirka v Bohnicích a ona neměla zatím jednoho dne, kdy by se za ním jela podívat.

III. Nečekané překvapení

Uplynulo devět měsíců. Jirku propustili a on zanedlouho dostal možnost vycestovat na poznávací zájezd do ciziny, využil té vzácné příležitosti a utekl do Německa. Předtím řekl Janě, že hned začerstva, než se jeho útěk provalí, si může vzít všechny věci v jeho bytě. Když si Jana našla hned druhého dne zrána čas, vyrazila na Kampu k Jirkovo domu, vstoupila dovnitř a stoupala po vlhce chladném schodišti tam, kde bydlel její i Petrův přítel. Během chvilky stanula před jeho dveřmi, měla klíče od bytu, a tak chtěla rovnou odemknout, ale tu si všimla, že byt je už zapečetěný páskou s nápisem VB, takže se z těch míst rych-

le stáhla, aby ji nevychytali poldové. Druhý den za ní přijel na návštěvu její otec. Pobyl tam pár dní a jednou, právě když se Jana vrátila s malým z parku, roztáhl před sebou Rudé právo a počal z něho předčítat.

„Jednomu z našich třídních nepřátel, Jiřímu Hanušovi Dudkovi, se podařilo utéct do Německé spolkové republiky. Veřejná bezpečnost ho sledovala, ale bezúspěšně, podařilo se mu uniknout. Jeho byt byl nejdříve zapečetěn a pak prověřen specialisty z VB. Byly tam nalezeny různé halucinogeny, jako kupříkladu marihuana, či podomácku vyrobené opium. Byla zabavena i soustava bubnů s nápisem Slepý pes. Stěny WC a koupelny byly vymalovány jakýmsi ponurými motivy z desek různých zahraničních beatových skupin. To vše bylo zničeno, aby podobné nechutnosti nemohly již více kazit vkus mládeži.“

Bodry tatka se znechuceně oťepal a obrátil se na svou dceru:

„Tak tomuhle ty poudáš umění, muzika jak když sa kocúri mrouskajú, a ty mazanice si dovedu taky představit, Sodoma a Gomora, jak té svinstvá od toho chlíváka Hejronýma Boša, co sem viděl v nějakém zvrhlém časopise o rádobyumění. Takové mistr Mánes, nebo Aleš, to sú děvenko kumštýři, ne jasísi patlalové bétových obalů.“

Jana raději mlčela, snažila se předstírat, že otcovy výzvy k rozhovoru nevnímá.

To teda zírám, tak Jirka se musel znát s dvorním malířem Michala Poláčka, Standou Lipou, vždyť jako bych v tom popisu viděl jeho koupelnu, kde zdi zdobily mistrně propletené ilustrace z obalů desek, ať již to byly krajiny Rogera Deana, typické postavy z alb Budgie s papouščí hlavou, nebo v nářku klečící rytíř kříže z obalu kapely Jerusalem. Lípa byl můj spolužák, dovedně kopíroval z paměti třeba Burianovy pravěké příšery, a to, jak zručně v mnoha hodinách práce zvelebil Michalovu očištnou kapli, to zasloužilo uznání. Hotový Michelangelo. Skončil po škole někde jako mistr výroby v papírnách, zato jeho práce v bytě, kde jsem i já trávil mnoho času při nahrávání bigbitu, zůstala jako památka jeho malířské dovednosti. Vlastně jsem u Jirky doma nikdy nebyl, vždy jsme trávili všechnen volný čas na zkoušce nebo později na vystoupeních se Slepým psem. Kdyby se mi byl býval pochlubil, že má takhle vyzdobené místnosti, bylo by mi to hned jasné. Co se Standa naučil práci u Michala, to zřejmě použil i u Jirky. Kdoví, jestli mu tam po vstupu na záchod taky nezačala sama hrát muzika z ukrytých reproduktorů.

„Posloucháš mne vůbec,“ rozčílil se zbrunátnělý Kim, „zopakuj ti to včil nanovo.“

Znovu zanořil prst mezi řádky stranického listu:

„Stěny WC a koupelny byly vymalovány jakýmsi ponurými motivy z desek různých zahraničních beatových skupin. To vše bylo zničeno, aby podobné nechutnosti nemohly již více kazit vkus mládeži. Stejně tak bylo naloženo i s knihovnou, která neobsahovala žádné doporučené tituly, ba naopak byla plná zakázané podvrtné literatury vlasti a socialismu nepřátelských autorů. Tento muž byl dříve opakovaně léčen na psychiatrické léčebně v Bohnicích. Žádáme občany, aby o zmizelém podali jakékoliv bližší informace, a ví-li někdo, kam utekl, nechť nás o tom bez prodlení uvědomí. V jeho bytě bylo nalezeno mnoho výtisků Rudého práva i jiných tiskovin, v nichž tam zaškrtnány některé odstavce a ve volných místech na okrajích byly tužkou vepsány různé výpočty. Ošetřující lékař hledaného Dudka potvrdil, že se jednalo o jeden z příznaků jeho nemoci. Zdál se být již plně vyléčen ze všech svých problémů a v polovině tohoto měsíce byl propuštěn, přičemž týden na to zmizel. Měl také přezdívku Koňská hlava kvůli podivnému tvaru jeho mohutné lebky. Zabavené věci padly do vlastnictví státu. Muž nosil dlouhé černé vlnité vlasy a plnovous, je vyšší, trochu zavalitější postavy, oči má světle modré a při chůzi trochu napadá na pravou nohu. Ještě jednou tedy žádáme občany, aby nám dali vědět o tomto muži, ač o něm ví i tu zdánlivě nejbezvýznamnější věc. Více se dozvíte v pravidelné televizní relaci Veřejné bezpečnosti.“

Janin tatínek se po dočtení článku na chvíli odmlčel a pak pronesl: „Tož co temu říkáš?“

„Dej mi s tím pokoj, víš že mne zprávy v novinách nezajímají.“

„Já sú docela přesvědčené o tom, že znáš toho Jirku Hanúša Dudkojc,“ nedal se odbýt starý Kim, prohlížeje si dost nezřetelnou podobiznu na fotograffi v novinách, „vždyť bubnoval se Slepým psem, a tam hrál na kytaru ten tvój Kajnar, které se zamórdoval. Udělála bys mi radost, kdebys o něm našim soudruhům pro bezpečnost slušných lidí něco řekla, určitě víš všechno.“

„Můžu vědět co chci!“ vzkřikla Jana, kojíc dítě, „vím o něm hodně, to máš pravdu, ale ani mně neřekl, kam utekl, vím pouze, že se vydal do Německa za prací. Je to pravda, že hrál s Petrem, ale co se s ním děje teď, to netuším.“

„Tak řekni soudruhům aspoň to, co víš,“ naléhal otec, pomóžes sobě i synkovi.“

„Víš, tati, já nejsem komunistka, ani udavač, takže nebudu nikomu nic říkat o Jirkovi. Ani tobě. Nevíš o něm nic jiného než to, že jednou u nás zazvonil opilý, a potom to, co píše ten tvůj rudý list.“

„To, co čtu v novinách, je pravda. Stojí to tu černé na bílém. Taky jsi mňa tém pěkně naméchla, že dáváš přednost nějakém bláznivém ožralom před rodičami.“

„Otče, pochop, že Jirka byl můj nejlepší kamarád od Petrovy smrti.“

„No jo, to chápu. A dcérenko, nechceš mi včíl prozradit jednu věc?“

„Jakoupak?“ otázala se Jana.

„Co je v tem kufru, které ti Kajnar přenechal?“

„Do toho ti nic není. To je moje věc.“

„Ale já to vém moc dobře! Myslíš, že ja su nějaké přitróbló? Ve vedlejším pokoji už čeká jeden z příslušníků veřejné bezpečnosti, aby ty desky zabavil.“

„Otče, ty si ze mne snad děláš šprýmy!“

„Nedělám. Soudruhu, tož pojd'te sem!“

Z vedlejší místnosti vyšel opravdu kopřivově krojovaný muž a v ruce držel policejní páskou zabezpečený kufr s nálepkami, v němž byly Petrovy desky. Když to Jana viděla, zmocnila se jí bezmoc a pohrdání nad svým zaprodaným otcem. Proklela ho v duchu, stejně jako toho policajta, a vytrhla uniformovanému muži kufr z ruky.

„Nemáte právo hrabat se v cizích věcech!“

„Myslíte? Jen jsem kufr zabezpečil, aby se nic neztratilo. Ale když jste tu vy, jeho nová majitelka, jistě nám ho ráda a ochotně odemknete, nemám pravdu?“

„Ne! Nemáte!“

„Naposledy vás žádám po dobrém, vydejte mi klíč!“

„Tož nerob si to tu u súdruha zlé a dej mu té klíče,“ žadonil otec, „je to i pro tvé dobro.“

Jana strhla z krku na řetízku pověšený klíč a vzkřikla:

„Ustupte! Udělám to sama!“

Přetrhala pečetě, rozehvělýma rukama vsunula klíč postupně do obou zámků kufru a otevřela ho. V tu chvíli Jan Kim a strážník ustrnuli. V kufru bylo úhledně vyrovnané dětské prádlo. Jakmile to spatřili, oba se nechápavě podívali na Janu, vysypali vše z kufru na zem, ale po deskách ani stopy. Jana vítězoslavně pronesla:

„Tak to jsou ty vaše desky, co?“

„Kde sú poschovávané? Řekni mi to! Vím, že tam byly.“

„A jaké desky tam měly být?“ otázala se Jana svého otce nevinně, s odzbrojující překvapeností.

„No přece té pašované elpěčka.“

„Soudruhu Kime,“ vložil se do řeči člen VB, „už tady nemám co dělat. Udělal jsem, co jste chtěl, ale nějak to nevyšlo. Zdravím vás, soudruhu. Nashledanou!“

„Tak moment! A kdo bude to prádlo rovnat? Budu si asi na vás muset stěžovat. Soudruh Oral z emenvé je můj dobrý známý a má kontakty i u policie,“ zdržela ho Jana v odchodu.

„Rád vám pomohu,“ nabídl se muž v zeleném stejnokroji a jal se srovnávat košilky zpět do kufru, „kdybyste někdy něco potřebovala, zavolejte mi na okrsek. Ptejte se na pana Hulína.“

Jana jen žasla, najednou pan, žádný soudruh, a ani hodnost nepoužil.

„Děkuji, jste galantní muž.“

Strážník odešel a Jan Kim bezradně civěl na Janu. Po nějaké době sjel zrakem na kufr a pak zpět na svou dceru. Pak rázně vstal a šel do Janiny ložnice. Obrátil to tam vzhůru nohama a pořád přitom křičel:

„Já to najdu! Najdu! To není možné!“

„A co, papá?“ ptala se výsměšně Jana.

„Neříkej, že nevíš co hledám. Proklínám tebe a tvého syna! Vyděduji tě a poudám ti, že už nejsi mou dceró. Ani nejsi oddaná straně, to mně mrzí a uráží.“

„Drž hubu ty komanči a sviňská rudá hubo, ty zasranej komouši, ty podělanej soudruhu. Jdi do prdele! Neznám už tě a nikdy si nepřipustím, že jsi byl kdy můj otec. Doufám, že se máma tenkrát spustila a nemám s tvou krví nic společného. Odejdi!“

„Inu, odcházám, ale nedoprošuj sa mňa, abych ti příště pomohl!“

Rázně krokem předstíraně nepokořeného samce odešel a zabouchl za sebou dveře. Než se zavřely, Jana ještě zakřičela:

„Ještě se uvidí, kdo se bude koho doprošovat!“

Zanedlouho poté zazvonil někdo dole u dveří. Jana se podívala z okna a před vchodem uviděla nějakého jiného příslušníka VB, jak obhlíží dům. U chodníku stálo zaparkované výhružně okrové policejní auto. Hned vytušila, o co se asi jedná. Napadlo ji, že ji určitě sledovali policajti, když již málem odemkla Jirkův byt, a teď ji za to stíhají. Hodila klíče od Jirkova bytu do koše s prádlem a zahrabala je hluboko doprostřed, aby je jen tak někdo nenašel. Poté seběhla i s dítětem dolů a odemkla nezvanému hostu. Stál tam opravdu policista, ale byl jí nějak povědomý. Pohlédla mu blíž do tváře, v tom ho poznala. Vždyť to byl Ludva Motýl, sestřák z pětadvacátého pavilonu. Nemohla tomu uvěřit, když ho viděla v tom policejním úboru, málem se nevzpamatovala. Pak ho pozvala k sobě nahoru. On ji snad ještě nepoznal, tak se asi její tvář změnila žalostí. Úsečně jí odpověděl na pozdrav a stroze ji vybízel ke spěchu:

„Mladá paní, nemám na práci jenom vás. Hněte sebou!“

Až teprve nahoře v pokoji, když Jana Ludvíkovi řekla, ať se posadí, se policista uvolnil z přísně úředního pohledu:

„Jano, musíš bejt opatrná!“

„Ludvo, co tu děláš v téhle maškarádě? To jsi si někde vypůjčil?“

„Co tě nemá, jsem teď u chlupatejch.“

„Jak k tomu došlo? To mne zajímá, vypravuj!“

„No, tak je to vcelku jednoduchý. V Bohnicích už mne to nebavilo, práce nic moc, a ty vzpomínky na Petra, nemohl jsem to místo na zahradě ani vidět. Měl jsem tam dost přehled o různých nepravostech na oddělení, od způsobu zacházení s pacienty po hospodaření s určitejma lékama, sakramentsky žádanějma na černým trhu. Tak jsem požádal o ukončení pracovního poměru s tím, že o ničem nevím, ale s potřebou opravdu výjimečného hodnocení. Doslechl jsem se od známýho, že policajti na tomhle okrsku shánějí někoho, kdo má bohatou praxi v psychiatrickým a psychologickým oboru, protože většina policajtů je tak nějak přitroublá a je třeba najít někoho, kdo je bude trochu školit, aby dovedli dostat ze zadržených nějakou tu informaci jinak, než obvyklým násilím a zastrahováním. Ono to zas tak na každýho neplatí. S mým posudkem bych mohl dělat rovnou snad ministra vnitra, tak mne vzali všema deseti. Takže jsem tam skutečně nastoupil a dotáhl jsem to až do svého nynějšího postavení. Stal jsem se nadstrážmistrem namísto nějakýho Bečváře.“

„Cože, tos teda dokázal husarský kousek. Mně ředitel sprostě vyrazil, když jsem jej žádala o to, abych se mohla do práce vrátit zpět za nějakou dobu, než malý Pět'a poporoste. Jsem teď nezaměstnaná a žiji pouze z peněz, které mi dávají z výboru.“

„A řekni mi, Jano, je tedy pravda, žeš jsi, kdo se chtěl nedávno dostat do Jirkova bytu, jak mi kolegové ohlásili? Jsem tu totiž proto, abych z moci úřední vykonal domovní prohlídku. To zíráš, co?“

„Tak jsem jim neunikla, Ludvo, byla jsem to opravdu já. Víš, Jirka byl znovu v Bohnicích, jak určitě víš z dnešního Práva...“

„Já nejsem žádnej komouš,“ přerušil ji Ludva, „a tak ty žvásty v Rud'asu nečtu!“

„Já ho taky nečtu,“ bránila se Jana, „ale otec mi z něho předčítal ten článek o Jirkovi...“

„Vím toho dost z policejních hlášení, takže to ani číst nepotřebuju.“

„Bylo to takhle. Jirka byl znova hospitalizován a během své hospitalizace mu nějaký jeho kamarád dohodil kontakt na přechod hranice do Německa a on tam hned asi týden po propuštění opravdu utekl. Předtím mi dal klíče od svého bytu a řekl, ať si vezmu z jeho věcí vše, co se mi může hodit. Na určitém místě, ke kterému mám i plánec, měl mít schováno dost peněz, které by mi na nějaký čas zajistily slušné živobytí. Ale už se k nim asi nedostanu. Petr mi sice odkázal asi tři tisíce - to byly jeho jediné peníze, krom toho, že mi po něm zůstal ještě kufr s deskami, měla jsem dostat i kytaru a kombo, ale to prý zničil v záchvatu některý z pacientů. To je všechno, čím mi mohl být k pomoci stran majetku. Ani na byt jsem neměla nárok, nebyl registrovaný na něj, stejně jako já jsem se nikdy nestala na papíru jeho manželkou.“

„Jano, tak tu domovní prohlídku už máme zdárně za sebou. Teď mám tebe jeden návrh.“

„A jaký?“ otázala se dychtivě Jana.

„Já tě teď vezmu do Jirkova bytu, abys mohla vyzvednout ty peníze, pokud je už nenašel někdo z kolegů při zabrání bytu. Já jsem to rabování, úředně zvaný prohlídku příbytku emigranta, sám řídil, ale nevšiml jsem si, že by někdo našel nějaký peníze. Hnusilo se mi to věst, ale musel jsem. Měl jsem Jirku strašně rád, byl to můj dobrý kamarád, vždyť jsme spolu společně s Rychloprstým poslouchali desky za bohnických časů a povídali si o všem možným.“

„Dopravdy mne tam vezmeš?“

„No jasně, že jo. Už není ani zapečetěnej. Zítra se tam stěhují noví nájemníci, dcera nějakýho papaláše se svojí smečkou čistokrevnejch čoklů. Máš ještě ty klíče?“

„Mám,“ řekla Jana, přičemž jednou rukou držela dítě a druhou se hrabala v koši, až klíče našla. Pak je ukázala Ludvovi a strčila do kapsy své bundy. Nedočkavě zamkla byt a sešla dolů k policejnímu autu. Ve speciálním závěsu kol krku nesla spokojeně oddechující dítě.

Bylo to na jaře, venku kvetly všechny možné keře a stromy, vzduch voněl a sem tam se přehnala krátká jarní přeháňka. Nastoupili do vozu a odejeli na Kampu k Jirkovu bytu. Jana odemkla dveře a vstoupila dovnitř. Její kročeje se rozléhaly prázdnými místnostmi. Ludvík šel za ní, následoval ji, zvědav, jak uspějí. Jana držela v ruce jakýsi nákres a když našla to správné místo, podívala se nechápavě dolů.

„Vždyť tady jsou jen úplně nepoškozené parkety,“ řekla a ukázala na zem, „jak zde může být něco schované?“

„Asi fakt tu je nějaká skrýš,“ řekl Ludva, „nevidíš, že tyhle dvě spáry jsou širší?“

„Máš pravdu,“ odvětila Jana a sehnula se k zemi. Pilníkem na nehty zajela do spáry a vyvrátila na bok jeden z obdélníků v podlaze, poskládané z širokých dubových parket. V otvoru bylo vidět kovovou skříňku. Vyjmula ji z díry vysekané v hluboko v podlaze. Nebyla zabezpečená a tak ji otevřela. Jakmile uviděla její obsah, zkoprněla úžasem. Bylo tam natěsnáno tolik bankovek, že nevěřila svým očím. Jana to přepočítala, bylo tam dohromady bezmála třicet tisíc. Vzala hrst zelených stokorun a dala je Ludvovi. Ten chvíli odmítal, ale pak je přijal.

„Dobrá, když jinak nedáš. Pozvu alespoň kluky z okrsku na pivo, abych jim důvěryhodně vylíčil, že ty nemáš s tím vším nic společnýho.“

Jana vzala svou pokladničku, potichu se oba vytratil z bytu a odjeli zpět k Janě. Ta nabídla Ludvovi studené pivo z lednice, nebyla to žádná příliš dobrá značka, Plzeň si zrovna dopřávat nemohla, ale Ludvovi to na zahrnutí žízně stačilo. Vypil ho a pak odjel. Na policejní stanici udělal lživý záznam, že provedl u Jany domovní prohlídku, ale že nic nenašel, a dal si s kolegy po službě sraz v hospodě U pohraniční hlídky, aby ještě u piva mohl dodat pár podrobností.

A tak začal Janin alespoň ohledně finančního zabezpečení spokojený život a Petr Kajnar mladší se jal pozvolna dospívat...

Tak jak to tak s radostí pozoruji, můj syn zdárně dospívá, zraje a vyvíjeji se nejen tělesně, ale i rozumově. Určitě bude po mně, jak to vypadá - alespoň tedy povahově. Je to hezký kluk po Janě, má v sobě její

krásu, je mu teprve pět let a chování má v mnohém už jako já, je mojí věrnou malou kopií. Jenom to, že nosí brýle, ho trochu ode mne odlišuje. Vypadá trochu jako předškolní intelektuál. Píše se rok 1981 a komunismus ještě stále vládne naší zemi, to heslo „až na věčné časy“ je asi jednou z mála pravd, kterými se nás snaží krmit. Přesto však je vidět, že Petr vlivu komunismu nepodléhá - odmala vychováván jako antikomunista se brzy stal nepřítelem všech dětí ve školce. Říkal tam totiž o komunistech z jejich pohledu hanebné věci, děti to donesly domů a mnozí rodiče poté zakázali své ratolesti s mým synem kamarádit. Takové pokrytectví, doma přitom na bolševika nadávali stejně jako já, ale otevřeně vyjádřit svůj názor se každý bál, a tak bezmála celý národ zřízení sice nenáviděl, ale podniknout jakýkoliv krok nesouhlasu se neodvážil nikdo, až na pár hrdinů tohoto období, které neskýtalo naději na změnu. Pomalu si vyčítám, do jakého světa jsem to zplodil dítě. Nemá to snadné, moje pověst se na něj asi lepí jako moucha lapená k lepkavé blizně masožravé rostliny. I učitelky jsou na něj zasedlé, je to hrozné. Obrací se mi žaludek z toho, jak se k němu děti a vychovatelky chovají, nakonec musel ze školky odejít. Cítím, že z mého syna bude opravdu zavilý antikomunista. Už tím vzhledem mi dělá radost - již v pěti letech má dlouhé vlasy, stejně bohaté a vlnité jako já. Zkrátka a dobře, nezapře se v něm moje, ale ani Janina krev.

Janin otec skutečně svou dceru vydědil a už se s ní víc nestýkal. Ovlivnit se nechala i její matka. Jana už za nimi nejezdila do Olomouce, v Praze si sehnala jiný byt, než dosud obývala. Menší a levnější. Nebyla sice chudá, ale s penězi bylo nutno šetrně hospodařit, aby se jim po čase nezačalo vést zase zle. A jak to bylo s tajemstvím polepeného kufru? Kam se poděly všechny desky? Jana je zavčas ukryla pod koberec v bytě, kde ležely vyrovnány jedna vedle druhé. Když její otec odešel a několik dní se opravdu neukazoval, vyklidila Jana z kufru oblečení a zase do něj vrátila desky. Hezky je seřadila podle skupin a roku vydání. V novém bytě si jako první pustila desku Black Widow, album z roku 1970. Byl to výtečný pocit, poslouchala tohle elpíčko po dlouhé době, naposledy držela tenhle obal v ruce při poslechu ještě s Petrem v Bohnicích. Vždy přemýšlela, co se zračí ve tváři toho dlouhovlasého, od pasu nahého muže, stojícího před puklou zdí, již prosvítají mraky a duha. Byl to výraz jakéhosi sveřepého strachu, tak to alespoň vnímala ona. Ta deska, ponurá a temná, dojala Janu k pláči, neboť při té se tenkrát objímali a líbali, takový to byl tehdy krásný večer. Mnohokrát na to Jana vzpomínala. Poslouchali tuhle desku asi dva týdny předtím, než Petr zemřel. Toho večera z Petra také počala, neboť tu noc se spolu milovali bez ochrany a vyčkali, až Petr vyvrcholí. Jana s ním chtěla mít dítě a Petr to chtěl taky, ani jeden z obou milenců nebyl proti tomu. Nikdo nepřihlížel jejich konání, v denní místnosti byli spolu pouze oni dva. Rod Kajnarů tak nevyhynul a bude pokračovat i nadále, a to Petrem Kajnarem mladším, a pokud Bůh dá, tak i jeho dítětem bude syn, a možná k němu i dcera, a rod Kajnarů tak bude pokračovat dál...